

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

סמרטפון רק עם ואצאפ!

אפשר!! וכדאי!!

מרכז הזמנות ארצי
052-2-129-129

אספקה לכל חלקי הארץ תוך 24 שעות
רח' פינס 9 ירושלים | zolphone.co.il

זול פון
מספר: 052-2-129-129

30 אפשר למדוד רוחניות התוועדות

10 ששון החצוף, אתה עובד אצלי! חסידות

19 שוב הנדיבות הזאת הרב זקס

8 מתי תקלוט שאוהבים אותך? / צבי יחזקאלי

17 מופצים באנדרנלין פויקה! לנוער

18 אל תספר לי סיפורים! רגעים של אור, עודד מזרחי

21 בעיקר יש לה כאב ראש עומק הקשר

24 להפיק מגושי הכאב שירים של זהב/ סיפור

מדונת מאצנו התולית

עמוד 12

זמני השבת KENNEDY

ירושלים תל אביב חיפה

כניסה	17:12	17:21	17:06
יציאה	18:20	18:21	18:19

הקומקום הבריאותי לשבת!

להזמנות: 03-9537790 | KENNEDY.CO.IL

איפה את בליל פורים?
ציבוד הנשים הרחב, משמינית ומעלה

הרקדת הענק!!
מדרשת אוריה

יום דביעי || י"ג אדר ב' || 20.3 || 21:30

ספורי ולדמן

אולמי "נאות ירושלים" גבול רמת גן-בני ברק (צמוד למכון מור)

לחניה 🅕 חניון ב.ס.ר. 4

ערב לימוד

להגיע מוכנה לפורים

יום ראשון || י' באדר ב' || 17.3
במדרשת אוריה, הרימון 3 גבעת שמואל

הרבנית נעמי שפירא	17:00
הרב ברוך סליי	18:00
הרב יהושע שפירא	19:00
הרב אליעזר קשתיאל	20:15
"ואפילו בהסתרה" אליעזר ושרה רוזנפלד במופע מרגש!	21:00

הסעות מירושלים וחורה בהרשמה מראש • מסיים והרשמה באתר או בפייסבוק • הנחה לנרשמות מראש! • כניסה בערב האירוע על בסיס מקום פנוי

רח' הרימון 3 גבעת שמואל // 052-7710939 שְׁנֵי // oria.org.il // oria032@gmail.com

עדיין אפשר לקנות בית צמוד קרקע במרכז

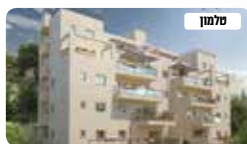

בעקבות ההצלחה

יריד הבתים #2

צמודי קרקע ובתים גדולים החל מ-895,000 ש"ח

יום שני 11.3 ד' באדר ב' | 18:00-21:00 | גולה פתח תקוה

מיטב הפרוייקטים באיזור המרכז של בתי אמנה

www.yaridc.co.il
052-3191902 לפרטים נוספים

נשמח בהשתתפותכם הרשמה מראש חובה

גולה פתח תקוה

מרכז מידע אמנה | 1800-260-240
www.amana.co.il

”ישראל היא דמוקרטיה של אנשים, ודיקטטורה של רעיונות. אתה יכול לבחור בין הרבה מפלגות אבל רק עבור רעיון אחד”

זהות.
בראשות **משה פייגלין**

להיות יהודי חופשי

ד"ר רפאל מינס

חוקר ומרצה
באוניברסיטת אריאל

שי מלכה

ממקימי מפלגת זהות
ומשמש כמנכ"ל המפלגה

גלעד אלפר

כלכלן. חבר לשעבר
במועצה המייעצת
לשר האוצר

הרב חיים אמסלם

ראש תנועת "עם שלם"
ולשעבר ח"כ מטעם
מפלגת ש"ס

פרומו פורים

יום ישיבה לחיילים

ראשון | י' אדר ב' | 17.3 | 9:30

היכל שלמה, ירושלים

חייל יקר שמחים להזמין להתוועדות
לקראת חג הפורים

בהשתתפות:

הרב הראשי לצה"ל תא"ל הרב אייל קרים | הרב משה שילת
הרב אריה הנדלר | הרב יוסי לוי

עוד בתוכנית:

שיח בליווי שירים וניגונים עם

אברהם פריד

להרשמה > לשלוח שם + מ.א. + פלאפון בהודעה ל- 0523312589

כדאי לדעת > ע"פ פקודת מטכ"ל 34.0303 כל חייל דתי זכאי לשלושה ימי ישיבה כל שלושה חודשים
הגעה על מדים חובה • באחריות המפקד לוודא נוכחות החייל לאורך היום

דרכי הגעה קווים: 74,75,18,78 מתחנה מרכזית ירושלים

יותר.
יותר ערכים, יותר שורשים, יותר ביחד
 זו דרכי, זו דרכנו, זו דרכה של הציונות הדתית - שהיא דרך חיים, בית ואהבה גדולה,
 עם מגוון דעות ותפיסות עולם. יצאנו לדרך, יחד.
הצטרפו אלינו!

הרב עמיחי
 אליהו
 מנכ"ל אגוד
 רבני קהילות
**מחוייב
 לזהות
 היהודית**

הרב דפי פרץ
 טייס, תא"ל במילואים
 יושב ראש 'הבית היהודי',
 ממקומי מפעל המכינות,
**מחוייב להנהיג
 בנאמנות וברוח גדולה**

יוסי כהן
 מוביל יוזמות חברתיות
 בדרום, מחזיק תיק הספורט
 בעיריית אשקלון.
מחוייב לאחדות בעם

טב
איחוד מפלגות הימין
 הבית היהודי
 האיחוד הלאומי
 עוצמה יהודית

איחוד מפלגות הימין
מחוייבים ליותר

שיחת חברים

עם מיכי יוספי

בשם החיים, איתנו לסוקים הרבה מאוד בואו
אחרים עליו או אמרו, ואין נעים להם
בדיוק. המבט החוצה, מרחיק אותנו מלכאנו.

לא בחיפזון

שב

האמת היא, שדווקא אחרי שכן אדם סיים הכל - את השיעור, הסדנה, הסמינר או הנסיעה לקברות צדיקים, אז מגיע השלב של עיכול החוויה, והוא השלב העיקרי בלמידה. כדי להפיק את המרב מהחוויה, צריך אחרי הסיום לשבת במנוחת נפש ויישוב הדעת, ולשחזר מה היה. כדאי אפילו לכתוב, מה במהלך החוויה גרם להתעוררות. בתוך הסערה של החוויה דברים יכולים ללכת לאיבוד, ולכן צריך לשבת אחרי הכל ולחשוב על מה שהיה מתוך מנוחת הנפש ויישוב הדעת.

אתם יודעים שהבעל שם טוב הקדוש היה מדבר הרבה על כך, שכשאנחנו עושים דברים צריך להיזהר שלא לעשות אותם בחיפזון. הוא הסביר שזה עניין מאוד מרכזי בעבודת ה', והוא דרש את העניין הזה על הפסוק בקריאת שמע: "ואבדתם מהרה". הכוונה היא: 'תאבדו את המהירות', ואל תעשו דברים בחיפזון.

תבדוק

חכמינו לימדו אותנו, שגם בדברי הנביאים יש מיקוד בנקודות מרכזיות בעבודת ה'. אחד מהנביאים שיש אצלו מיקוד כזה, הוא מיכה הנביא, שדיבר על שלוש נקודות שמאוד נוגעות לכל אחד ואחד. כך אומר מיכה: "הגיד לך אדם מה טוב, ומה ה' דורש ממך, כי אם עשות משפט, ואהבת חסד, והצנע לכת עם אלוהיך". זה באמת מאוד מעניין איך הנביא כביכול מצמצם את עבודת ה', ואומר לבן אדם: תתמקד בשלושה דברים. הוא מכון אותנו שנראה איך שלושת הדברים הללו בעצם כוללים בתוכם גם את כל שאר העבודה. יש הרבה אנשים שמיקוד כזה עושה להם סדר בחיים. במקום לדבר על הרבה נושאים בעבודת ה' ולנסות להתחזק בכולם, יש לקחת מספר מצומצם של עניינים, ולהפוך אותם למרכזיים במהלך עבודת ה'.

בפסוק הזה יש שלוש נקודות: הראשונה היא 'עשות משפט'. הכוונה היא לא רק לקיים סדרי דין תקינים בבתי המשפט, שזה דבר שלא נוגע לאדם הפרטי. אצל כל אחד יש צורך לעשות משפט לעצמו. רבי נחמן מדבר על זה כחלק מרכזי בהתבודדות, שכן אדם ישפוט את עצמו. הרעיון הוא, שבמקום שאנשים אחרים יתנו לך ביקורת, תבדוק את עצמך. תערוך ביקורת, לא במובן המחליש, אלא תנסה לזהות ולאתר את הנקודות שכדאי לתקן. דין כזה, הוא בבחינת "פה שעה אחת קודם". כשהמשפט בא ממך, ואתה לא צריך שמשים יעוררו אותך בקול גדול, זו מעלה חשובה.

לפעמים כשכבר אדם ישן בעבודת ה' שלו, או חלילה ממש מעוות את דרכו, הקדוש ברוך הוא באהבה רבה מוכיח אותו - "את אשר יאהב ה' - יוכיח". הבעיה היא שהאהבה שבאה לידי ביטוי בתוכחה היא קצת כואבת. רבי נחמן אומר, שאם בן אדם שופט את עצמו, על כך אמרו חז"ל: "אם יש דין למטה, אין דין למעלה".

צעד פנימה

הנקודה השנייה היא "אהבת חסד". כשאהבים חסד, זה אומר שלא רק שעוסקים בנתינה, אלא ממש אוהבים את זה! שמעתי פעם פירוש על המילה 'חסד', שיש בה נטריקון ח"ס ד'. האותיות ח"ס פירושו לרחם - לחוס על הזולת. החסד הוא נתינה מתוך רחמים על מי שנוזק. לעומתן, האות ד' מסמלת את הגבולות: יש מושג "ד" אמות של הלכה", ו"ד" אמות של אדם", שהן תחום מצומצם. לומדים מהרמוז הזה, שנתינה אמיתית צריכה להיות מתוך גבולות. הנתינה צריכה להיות במידה, וכשכבר אדם נותן בלי מידה, זה לא טוב לנותן וגם לא טוב למקבל. חסד אמתי טמון במילה חסד - ח"ס ד', דהיינו, לחוס על הזולת, אבל שיהיה גם ד' במובן של גבול ומידה.

הנקודה השלישית היא "הצנע לכת עם אלוהיך". הצנע לכת פירושו, לעבוד על כך שתהיה אדם פנימי. בשטף החיים, אנחנו עסוקים הרבה מאוד במה אחרים עשו או אמרו, ואין ומה להגיב להם בדיוק. המבט החוצה, מרחיק אותנו מעצמנו. לעומת זה אומר הנביא, "הצנע לכת". חסידים פירשו את הפסוק כך: אם אתה בהצנע לכת, אז אתה ממילא נמצא עם ה' אלוהיך.

שלוש חברים! אתם יודעים שגם דברים שבקדושה, צריך לדעת איך לחוות. ככלל, כל חוויה גדולה בעבודת ה' שملווה בהתרגשות גדולה, גורמת לפעמים להתמכר לחוויה, ולהפסיד ערכים חשובים בדרך. לפעמים אנשים רוצים את ההתעלות שהם עוברים, רק למען אותו רגע של הרגשה נפלאה. זאת אומרת, שכן אדם מתמכר לחוויה, ולא מעניין אותו באמת להבין מה הנקודה של הדעת כסיפור. במקום לנסות להבין איזו התפתחות אמיתית הוא יכול לעבור, הוא רק רוצה משהו להרגיש באותו זמן. אמנם גם כך יש בחוויות ערך, אבל האדם מפסיד את ההתפתחות והצמיחה, שהן העיקר.

לעומת זאת, כשאדם כן מוכן לעבודה, החוויה תורמת לו הרבה יותר. בדרך כלל, בשעה של חוויה, הלב פתוח. וכשהלב פתוח, אז תוך כדי החוויה הרגשית, נזרעים בתוכו זרעים של דעת. הזרעים הללו של הדעת, יכולים אחר כך ממש להצמיח את האדם ולגרום לו להתפתח.

אני מאחל לכולנו, שנסתכל על כל החוויות שלנו בעבודת ה', אם זה שבתות ומימים טובים, או תפילות והתבודדויות, או שיעורים מיוחדים ומרוממים, כשריגור להתחלות חדשות. כשמסתכלים על כל החוויות דקדושה בצורה כזאת, הן הופכות להיות זרוז להתפתחות, שמובילה לעשייה חדשה בהמשך חיינו. לפעמים אנחנו באים למקומות האלה, של סדנה מיוחדת או סמינר מיוחד, עם ציפייה להתרגשות. צריך לדעת, שיש להיות שהיא תהיה ויכול להיות שלא. לעומת זאת, מהלך של למידה, או כמו שקראנו לה 'זריעה', יש בכל מקרה.

מחפשים קהילה עם משמעות? הצטרפו אלינו!

○○○

גרעין תורני יפו

ליצי שבתון

קהילה מגובשת | פעילות חברתית מגוונת | חוגים לילדים
עשייה תורנית וחברתית | מיקום מרכזי ונגיש | מלגות לסטודנטים
ואברכים | סיוע במציאת דירה ועבודה | מוסדות חינוך תורניים

○○○

לתיאום ביקור: תהילה - 052-6511200, נפתלי - 054-7894997

חפשו ב-f 'קהילת גרעין יפו'

יש תואר של מכללה

ויש תואר של

המכללה

מכללה ירושלים, המכללה המובילה בציבור הדתי-תורני, מבטיחה לך מצוינות אקדמית ומוניטין, שיובילו אותך רחוק לכל מקום שתרצי במערכת החינוך או באקדמיה. לימודים בליווי אישי, באווירה תורנית ועם טובי המרצים.

אפשרות לשילוב לימודי מדרשה 🏠 מגורי סטודנטיות (חינם לתוכנית "רגב")
הסעות 🚌 מעון יום לתינוקות 💡 מלגות
שנה ראשונה חינם בחוגים מתמטיקה, אנגלית, מדעי הטבע ותוכנית "רגב" ועוד 📄

בואי ליום פתוח

יום ראשון, ג' באדר ב' (10.3) | בשעה 9:00
במכללה, רח' ברוך דובדבני 36 ירושלים (קו 21 בתחבורה ציבורית)

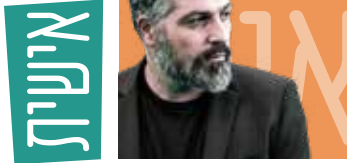
מסלולי הלימוד: מתמטיקה (שילוב מדעי המחשב) | אנגלית | מדעי הטבע | תנ"ך ומחשבת ישראל | גיל הרך
חינוך מיוחד | מוסיקה | משאבי למידה | אשכול ייעוץ | תוכנית "רגב" מצוינות להוראה

תואר ראשון (B.Ed) | תואר שני (M.Ed) | לימודי המשך | תוכנית ר"מים | ביה"ס להשתלמויות

לפרטים ולהרשמה: 02-6750724/918 | rishum-jer@michlalah.edu |

מכללה ירושלים
איכות תורנית-אקדמית-חינוכית

צבי יחזקאלי

יש נקודה בתוך הלב שמסרבת לקבל את העובדה שהקדוש ברוך הוא כל כך אוהב אותי וכל כך רוצה קשר איתי

בתור לרופא באומן

השיתוף לאחר שלושה ימים, אפשר לשמוע שכלל שגדלו הרצון לאמת והשאיפה לרדת פנימה לאזורים הדקים של הנפש, כך גדלו הישועה והאש בתוך מנועי הרצון. פתאום אין אשמים. לפני כמה ימים זה היה נשמע כך: אני בסדר גמור אבל ה... בוס בעבודה, אשתי, הילדים, ההורים והמצב בממשלה. ולפתע ההאשמות התחלפו בלקיחת אחריות.

אין אשמים. זה הסיפור שלי וזה אני שהגברתי בתוכי את רגשות האשמה. יום אחד קניתי את הסחורה של היצר הרע, שאני לא טוב ואין סיכוי שאהיה טוב. שלא אוהבים אותי. מאז אמירת בני ישראל במדבר "בשנאת ה' אותנו הוציאנו מארץ מצרים" ועד היום, יש נקודה בתוך הלב שמסרבת לקבל את העובדה שהקדוש ברוך הוא כל כך אוהב אותי וכל כך רוצה קשר איתי.

כל הערה שקיבלתי מהילדות ועד לנישואין והלאה, לא נהפכה להתבוננות בדרך אל הטוב אלא נצברה כרגשות אשמה. עשינו את זה לעצמנו והיום אנחנו עושים את זה לילדים שלנו.

כשיש אשמה בעקבות עברה, עושים תשובה ומתקנים. רגשות האשמה בדרך כלל הם לא בגלל עברות אלא בגלל חוסר היכולת שלי לקלוט שאוהבים אותי.

מעניקים תחושת ובוזול

מרתק לראות אנשים מרקעים שונים, חסידים מבית שדיברו לרוב אידיש יחד עם ישראלים חילוניים בעלי סלנג צבאי מעודכן, מסורתיים לצד חרדים, ולכולם צד דומה בנפש. כולם במרפאה מחייכים לנוכח הסיפורים של כל אחד, אותם יסודות בנפש ותפאורה שונה במציאות.

רבנו מספר שגם אם אדם היה לבד על אי בודד ולא היה לו עם מי לריב, הוא היה לוקח את הריב פנימה אל עצמו. אם יבוא שכן, זה יעבור לריב שכנים, ואז לריב שכונות ולריב בין מדינות.

בין השיעורים לא התאפקתי ופתחתי את הטלפון כדי לראות מה קורה בחדשות. קריאה מהירה מאוקראינה נותנת הבנה חדשה לנוכח חדשות הבחירות שבארץ. אנחנו ממש נראים ללא שלום פנימי, עם שואה עצמית בינינו ורצון למצוא אשמים, כל זה לשמחת הערבים... חלאס. זה לא הכיוון, יהודים מתוקים. הכיוון הוא פנימה. אם היה אפשר הייתי לוקח עוד ועוד יהודים למקום הזה, כי באמת באמת אנחנו טובים ואהובים, וחבל שאנחנו נותנים לכל סוגי אויבינו תחושת ובוזול.

יאללה רפואה וחיים לכולנו.

שכבת קרח דקה ועקשנית מכסה את העיירה האוקראינית, שלפני כמה שנים נראתה כמו כפר מסיפורי הבעל שם טוב. והיום - מגדלי מלונות ועשרות חנויות ומסעדות חדשות נפתחו ברחוב הקטן. שלטי ענק בעברית, ופרסומות למקוואות חדשים בכל בניין. מה זה? איך כל זה קרה כאן פתאום? בכל שנה בחורף אני מגיע לאומן ומשתומם.

חוץ מרבי נחמן שראה את זה קורה, אין כאן אף אחד שיכול לקלוט את הדבר הזה. אוטובוסים פורקים קבוצות ויחידים, מאות יהודים ברחובות. הביקוש עצום. השבוע הייתי באומן עם קבוצה. מודעה קטנה, ותשעים יהודים שלא מכירים את רבנו סימנו בקורות החיים שלהם - גם אני הייתי באומן. סדנאות, שיחות חברים והתבודדות בציון, מביאים אנשים שכמעט לא הכירו אחד את השני להפוך לחברים. בני זוג שבאים לדבר באמת על החיים, כולם באו לצדיק להתפלל וביחד ניסינו לנסח תפילה אישית.

מדוע אני צריך צדיק? כי לבד התפילות שלי הן חצי כוח. על מה מתפללים? תמיד טוב להתפלל על זיווג, רפואה או פרנסה, אבל כדאי להיכנס פנימה ולראות מהי הנקודה האישית שלי, שמתוכה אני מבקש את העזרה.

אין אשמים

בין היצר לציון של רבנו, יושבים במעגלים ומנסים להקשיב אחד לשני. התנאי לעזרה, אומר רבנו: תהיה אמיתי, דבר אמת. אם אתה לא מסתובב סביב ואומר אמת, אתה בא עם רצון להירפא, אז הביקור במרפאה של רופא הנפשות הגדול עשוי לעזור. אם באת לבקש פרנסה ובריאות זה ודאי טוב, אבל אתה ממשיך ואומר: אני לא ממש דבק במידת האמת, בעבודה מול אנשים אני משקר; אני כועס למרות שאני חושב שאני רגוע; אני לא שומר את הברית כמו שהיה מצופה מחסיד; לא שומר מחשבה כשאני לומד תורה, ולא אומר לאשתי את אשר על ליבי. כשהדיבור נשמע כך, זה כואב. ככה זה אצל הרופא, כואב בהתחלה אבל אחר כך יש ריפוי.

ידויו דברים אמיתי אצל הצדיק, עוד תיקון הכללי, פתיח השלג הקטנים בהתבודדות הקרה מאותמים לך שאתה צריך עוד קצת אמת. השם יתברך אני רוצה להיות טוב יותר בשבילך. יותר טוב בשבילי ובשביל הסוככים אותי. תעזור לי. זה מצריך לפעמים לעבור דרך כאב, אותו אני סוחב בלב, וההגעה שלי לכאן כבר גורמת הקלה. אחרי הכאב, יש רצון ויש מטרה. במעגלי

מתכוננים לאורות פורים

יש לנו שיניים גדולות

משה שילת

“ויאמר המן למלך אחשורוש: ישנו עם אחד מפורד ומפורד בין העמים בכל מדינות מלכותך, ודתייהם שונות מכל עם ואת דתי המלך אינם עושים ולמלך אין שווה להניחם” (ח,ג)

סכנה: עם מפורד!

היתה זו תקופה טובה ליהודים. הם הומנו לחגיגות של אחשורוש, אסתר היתה המלכה ומרדכי היה חשוב בחצר המלך. מאיפה לקח המן תעוזה לגזור גזירה מטורפת על כל היהודים?

המן הבין שעם ישראל הוא "עם אחד", העם שמגלה את ה' אחד, ויש להם דת שונה שמגינה עליהם גם כשהם מפורדים בין כולם. אבל, כשהמן מגיע לסעודות אצל אחשורוש ורואה יהודים שאוכלים לא כשר ומתביישים ביהדותם, הוא מבין שכעת העם הזה לא רק מפורד אלא גם "מפורד"! יש בהם פירוד מה' יתברך. אז הוא מרהיב עוז לצאת בגזירה של השמדת עם שלם ביום אחד.

הטירוף הזה גורם ליהודים להפסיק להתפורר, ולהתאחד בחזרה עם ה' אחד. מרדכי ואסתר מנהיגים אותם לחזור בתשובה שלמה במסירות נפש וכך הם מבטלים את הפירוד ואת גזירתו המטוכנת וחסרת התקדים של המן הרשע.

חג החגים

על דברי המן "דתייהם שונות" אומר המדרש 'ששונות' מלשון שיניים, 'שיניהם גדולות' - שאוכלין ושותין ואומרים: עונג שבת ועונג יום טוב'. המן התלונן על כך שעם ישראל עושים הרבה סעודות מצווה, כל סעודה אצלם קשורה ליום קדוש, שבת וחג וסעודת מצווה.

"אמר לו הקב"ה: רשע! אתה מפיל עין הרע במועדים שלהם, הרי אני מפילך לפנייהם ומוסיפים להם מועד אחד על מפתחך. זה ימי הפורים".

זאת אומרת שקביעות של פורים קשורה לזמן עצמו, לא כמו בימים טובים ושבת קודש שזמנם נקבע בגלל עניין מסויים שקרה בהם. פורים חוגגים על זה שיש לנו חגים!

ולכן "מחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע" - לכל חג יש מאורע מסויים והוא מוגבל וכך גם שמחתו. אבל פורים, בו היה קטרוג על עצם מושג החג ומועד, כשהוא עצמו הפך לחג אין בו הגבלות על השמחה, עד דלא ידע.

(משיחות הרבי מלובביץ')

זה קורה במשפחות הכי טובות. בישוב שלך.

אלפי משפחות ניצבות חסרות אונים
אל מול איום כלכלי
ואינן יכולות לחגוג את חג הפורים כמו כולם

השנה, מתנות לאביונים תורמים דרך פעמונים.
יחד, נעשה להם **פורים שמח.**

לתרומות חייגו עכשיו: 1800-35-10-12
פעמונים | www.paamonim.org

פעמונים
מגלים אחריות

אלומה נחמה לב

ונהפוך הוא

במירוץ להיות שלמה הפסדתי. אבל בואו נתחיל מההתחלה: זכינו לחתונה במשפחה לפני שבועיים. יש משהו באירוע חגיגי שעומד להתרחש, שגורם לנו, בני האדם, לרחוש ולהתרוצץ ולהתכונן עד דק כדי להיות במיטבנו בערב האחד המכריע. כך לפני כל אירוע, וכך גם היה בחתונה הזאת. אלא שבבועיים לפני כן הייתי על שפעת ארוכה בעצימות נמוכה, שאליה הצטרף כאב גרון טורדני, ולבסוף הכל נגמר בשבוע של דלקת אוזניים מסחררת. נכון, הגוף והנפש הם אחד, ובכל זאת, על קו הסיום של המירוץ להגיע שלמה אל החתונה הזו, ופתאום לא יכולתי לרוץ יותר. הבנתי שאני נגד הכיוון, ששלמה אני כבר לא אהיה, ועכשיו כדאי לשמור את הכוחות כדי לפחות להיות נוכחת. יום קודם שרו לי בטלפון את השיר "אבל אני תמיד נשאר אני", והבנתי שאני תמיד נשארת אני, שבמירוץ להיות שלמה בחתונה הזאת הפסדתי, ומה לעשות, אצטרך להגיע כמו שאני.

כשסיפרתי לחברה שאני מרפה מהלחץ של ההכנות והולכת עם מה שיש, היא סיפרה לי על להקה שהופיעה לפני אלפי צופים, וברגע שההופעה התחילה התרחשה תקלה טכנית. הסולן לקח את המיקרופון ואמר: "ובכן, החדשות הטובות הן שההופעה כבר לא תהיה מושלמת. עכשיו אפשר להתחיל לנגן".

קלף משנה כיוון

אני כותבת את הדברים הללו בהקשר של "נהפוך הוא", כי הפיכה נדמית לנו כיצירת מציאות חדשה לגמרי, שאין לה שום קשר למה שהיה עד עכשיו, למי שאנחנו, אבל זה לא תמיד כך. אני מכירה מישהי שעשתה מהפך בחיים שלה, ממש נגאלה ממשוהו, והיא כל הזמן מספרת איך מה שהטריד אותה קודם כבר לא מטריד אותה כלל. היא מספרת שוב ושוב, ומראה תמונות, עד שנפל לי האסימון שאם מספרים כל הזמן על זה שניצחנו את מה שהטריד אותנו, כנראה שהוא עדיין מעסיק אותנו – רק מהקצה השני של הסקאלה.

וזה בסדר, מותר לנו שזה יהיה הסיפור שלנו, התשתית שעליה נבנים לנו חיים חדשים, אבל כדאי לזכור שה'כן' וה'לא' הם על אותו ציר. אני לא מכירה הרבה אנשים שהחליפו לגמרי את כל ציר חייהם. רובנו פשוט עוברים לצד השני בסקאלה. עדיין מתעסקים בנושא הזה, רק הפעם מהצד של המנצחים. וזה עניין "ונהפוך הוא", זה גם מה שקרה בנס פורים, עם ישראל נשאר מופרד מהעמים, רק הפעם בצד המנצח. וחשוב להבין את עניין הסקאלה הזו, כי דמיונות על שינוי חיובי בחיים לוקחים אותנו רחוק מאוד ממי שאנחנו, וממילא הופכים את השינוי לרחוק מהשגה.

שינוי יעיל באמת הוא כמו קלף "משנה כיוון" במשחק הטאקי. אותו משחק, אותם שחקנים, הכיוון הוא אחר. עברנו ממינוס לפלוס. ההבנה הזו נותנת תקווה בעיניי, כי היא אומרת שהישועה טמונה לנו בתוך מה שאיתו אנחנו מתמודדים, בבחינת "עת צרה היא ליעקב, וממנה – יוושע". זה המהפך הגדול, לא הדמיונות שיותר לא יטריד אותנו מה שהטריד אותנו. לא הדמיונות שאגיע שלמה לאירוע. אלא הבנה שאגיע כמו שאני, שההופעה הזאת תחיל להתנגן לא מושלמת, תנוע בין המינוס לפלוס על הציר שלי, אבל לפחות תנוע, לפחות יש שם חיים. חיים הם אלה שמולידים ישועה, לא דמיונות רחוקים שאהיה מישהי אחרת. חברה טובה שממתינה שנים ארוכות לילדים אמרה לי: "ברור לי שהעניין שלי הוא הורות, שבזה אני הכי טובה, גם ואולי בזכות זה שכרגע הציר שלי על מינוס. הוא מצביע לי על העניין שלי". והציר הזה לא יתחלף, הוא רק ישנה כיוון בעזרת ה', יתגלו ויעלו בו הכוחות, הישועות.

שלט מהבהב של יציאה

ימימה ע"ה מתארת חסימה רגשית במילים "קשה ולא רוצה לצאת משם". כלומר, החסימה היא קשה, לא נעים שיש מקום חסום בתוכנו והלב נסגר, ובכל זאת – הלומדת אוחזת בה ולא רוצה לצאת ממנה. זה פרדוקס מושלם, הרי אם החסימה קשה לך, למה שלא תרצי לצאת ממנה? ואם את לא רוצה לצאת, למה את מגדירה את החסימה כקושי? הפרדוקס הזה רק מבהיר עד כמה אנחנו נקשרים גם לחסימות שלנו.

לצאת מחסימה צרה אל מרחב חדש זה קשה מאוד, עד כדי כך שאנשים מוכנים לוותר על השינוי המיוחל. ובהבנה שהחסימה והיציאה ממנה הם על אותו ציר, שעדיין נוכל להתעסק במה שהעסיק אותנו קודם, פשוט מהצד של הפלוס, יש כבר איזשהו שילוט מהבהב שמראה על יציאה. ה"נהפוך הוא" לא נמצא בשמיים ולא מעבר לים ולא בדמיונות, אלא באותו עניין ממש. החסימה תיפתח מתוך המנעולים. אנחנו תמיד נשארים אנחנו, רק משנים כיוון אל ישועה שמחכה לנו לא שלמים. כמו שאנחנו.

מחשבות מתוך החיים

שרה קפלן

למה היא בורחת?

כל העולם רודף אחרי האושר והשמחה. במגילת העצמאות של ארה"ב מוזכרות שלוש זכויות בסיסיות שהבורא העניק לכל אדם – הזכות לחיים, לחירות ולרדיפת השמחה.

אבל נדמה לי שהשמחה, כמו הכבוד, בורחת כשרודפים אחריה. ככל שהאושר הופך ליעד המרכזי שאלי שואפים – כך הסיכויים ליפול בבור הדיכאון הולכים וגדלים. הסבים והסבתות שלנו חיו חיים קשים יותר והתגברו, אבל היום, כשאדם קם בבוקר ומגלה שאינו מאושר כפי שחלם, הוא עלול לאבד בקלות, בתחושתו, את הסיבה להמשיך לחיות.

על רקע זה, מתבקש לבדוק מחדש את היחס שלנו למרדף אחר השמחה. הרי גם אצלנו מדברים הרבה על השמחה וכמה היא חשובה, בוודאי בעולם החסידי, בוודאי ובוודאי בימים שבהם "מרבית בשמחה". אז האם כשאנחנו מדברים עליה כל כך הרבה, אנחנו לא מבריחים אותה?

יש סיפור די משעשע שמופיע בגמרא. איש קצת חצוף בשם ששון ניסה להתגרות באמורא רבי אבהו, ואמר לו: לעתיד לבוא אתם עתידים לשאוב מים עבורי, שהרי הפסוק אומר "ושאבתם מים בששון". השיב לו רבי אבהו תשובה חריפה: לא כתוב ושאבתם מים לששון, אלא ושאבתם מים בששון; זאת אומרת, אנחנו לא נשאב מים עבורין, אלא נשאב בכך את המים. כיצד? נכין מהעור שלך כדים ובהם נשתמש כדי לשאוב את המים...

מה פשר הדרושיח המשונה הזה? את הסברו של השם משמואל' על הגמרא הזאת שמעתי לפני יותר מחמישים שנה, ואם אני עדיין זוכרת אותו זה לא בזכות הזיכרון הפנטסטי שלי, אלא בזכות העובדה שהוא פשוט עשה לי סדר בראש. הברנש הוא טען שהשמחה היא התכלית של החיים כולם. כל המאמץ שלנו הוא בשביל ששון, בשביל השמחה. על זה השיב לו רבי אבהו: את המים לא שואבים למען הששון, אלא באמצעות הששון. אנחנו לא חיים בשביל השמחה, אלא על ידי השמחה. השמחה היא לא התכלית של החיים; אנחנו נעזרים בה ומשתמשים בה בדרך אל התכלית.

רוצות להתמודד עם אתגרים ומכשולים? השמחה בלי ספק תעזור לכן. רוצות להתגבר על היצר הרע? השמחה תקל עליכן. רוצות לעמוד במטלות שהצבתן לעצמכן לאורך זמן? השמחה תאפשר לכן! בקיצור, אם אתן רוצות להגיע אל היעד האמיתי שלכן – תהיו בשמחה.

אז השמחה היא לא מטרה אלא אמצעי. אמנם אמצעי חיוני מאוד, אבל מאז ששמעתי את הסברו של השם משמואל יכולתי להרגיע את עצמי בימים פחות שמחים, שאף אחד עוד לא מת בצמא כי לא היו לו כדים. הרי הוא יכול לשאוב מים עם כוסות למשל.

יש אנשים בעלי משמעת עצמית קפדנית ועצבי ברזל, שיכולים להצליח להיות יהודים טובים גם בלי שמחה. הבעיה היא שאף אחד לא ירצה לחקות אותם. אומרים בשם ר' משה פיינשטיין זצ"ל, שרבים מאלו שנטשו את היהדות בארצות הברית היו בנינים ובנות יהודים שמסרו את הנפש על שמירת השבת. אבל, כמו יהודים פולנים טובים, הם עשו את זה עם פרצוף חמוץ והרבה קורץ. הם היו מגיעים הביתה ונאנחים: אוי, קשה להיות יהודי! אוי! ואז הילדים שלהם הסתכלו עליהם ואמרו: אנחנו לא רוצים להיות ככה (זכורנה זאת היטב, אימהות לילדים!).

אז האם נכון לומר שהדבר הכי חשוב הוא השמחה? מדויק יותר לומר שכדי להצליח לעשות את הדברים הכי חשובים אנחנו צריכות להיות בשמחה. ואם אנחנו לא בשמחה? אז "נשאב בכוסות" ונמשיך לעשות את מה שחשוב. אם לא נרדוף אחריה, בסופו של דבר השמחה בוא תבוא.

אאחל לכן, קוראות יקרות, פורים שמח, ובעזרת ה' גם יומיום שמח!

משנכנס אדר מרבין במקדש בנות הבית בערב הכנה לפורים

**ההרשמה
המוקדמת נסגרת
במוצ"ש**

הערב מוקדש לע"נ הלל יפה אריאל הי"ד

התכנסות וכיבוד מפנק	15:30 - 16:00
'פורים והמקדש' הרב מנחם מקובר	16:00 - 16:30
'חשיבות הנשים בקידום הגאולה' הרבנית עידית ברטוב	16:30 - 17:10
לבחירה:	17:15 - 18:15
סדנת מחול 'מחוללות גאולה' בהנחיית יונה דרף	
סדנת 'תאטרון הנפש ונקודת המקדש שבתוכי' בהנחיית יפה טנא	
סדנת ציור 'המקדש במכחול הנפש' בהנחיית יהודית אניג'ר	
שיח נשי- 'המקדש ואני' - יוזמות מקדש ב'שיחות טד' קצרות	
ברכת הרב שמואל אליהו שליט"א	18:30 - 19:00
'נגני נפשי על ירושלים' (ע"פ שיטת ימימה) - אלומה לב	19:00 - 19:45
יריד דוכני מקדש ודוכני מזון בתשלום	הפסקה
דברי ברכה וסרטון מפעילות בנות הבית	20:30
מסע מוזיקלי - רוחמה בן יוסף	
'להיכנס לארמונו של מלך'	

מתי ואיפה:

ד' אדר ב' 11.3.19
בית חינוך עיוורים
רח' דגל ראובן 5 ירושלים

עלות:

60 ₪ - בהרשמה מוקדמת באתר המדרשה
70 ₪ - בערב הכנס.

להרשמה: טל' 02-9666177 או בברקוד

יריד מקדש!
תכשיטי מקדש, תופי
גאולה, מטפחות, מחצית
השקל, יין הלל, ספרים,
יודאיקה ועוד ועוד...

תולדות בימסכה

אם המילה "אנוסים" נשמעת לכם כמו מושג רחוק מהמבחן בהיסטוריה, זו רק אשליה. ה"אנוסים", אותם יהודים שאולצו להמיר את דתם אך שמרו עליה למרות הרדיפות האכזריות שחו, היא אחת התופעות המרתקות בהיסטוריה היהודית, והיא ממשיכה להשפיע על העולם היהודי, ואפילו הלא-יהודי, גם בימינו

דרור יהב

הם עדיין חיים בכל רחבי העולם, במיוחד באירופה ובדרום אמריקה, והיסטוריונים טוענים כי בברזיל, כמעט מחצית האוכלוסייה היא מצאצאי האנוסים! בשורות הבאות נצא למסע מיוחד בעקבות סיפורם, דרך מפגש עם בת למשפחת אנוסים שהתגיירה בשנים האחרונות.

שלוש מאות שנה של אינקוויזיציה

הדבר המפתיע ביותר בשיחה עם חנה איל, חוץ מסיפור חייה כמובן, הוא העברית הנפלאה שלה. השיחה איתה כל כך זורמת וחלקה, עד שרק כשהיא מתקשה להגות את המילה "מכללה" נזכרים שרק לפני חמש שנים היא חיה כקתולית ולא ידעה שום דבר על יהדות ועל ישראל. בני משפחתה שמרו בסתר על יהדותם במשך חמש מאות שנה, מבלי לדעת כלל שהם צאצאי יהודים.

קצת היסטוריה: "תור הזהב" של יהודי ספרד היה תחת שלטון מוסלמי מתון ופלורליסטי יחסית. בתקופה זו חיו גדולי עולם כמו הרמב"ם, הרמב"ן, רבי יהודה הלוי, רבנו בחיי, הר"ן (רבנו ניסים), רבי שלמה אבן גבירול ועוד. בשלב מסוים הנוצרים החליטו לכבוש מחדש את חצי האי האיברי, והחלו במהלך איטי אך עיקש שנמשך שנים ארוכות, עד שבסופו של דבר סילקו את

המוסלמים מספרד ומפורטוגל (ה"רקונקיסטה", כיבוש מחדש). השלטון הנוצרי היה פחות סובלני ביחסו ליהודים, והפעיל עליהם לחץ כבד לקבל את הדת השלטת.

בשנת קנ"א (1391) התקיימו פרעות קשות ביהודי ספרד, שבסופן רבים מהם הוכרחו להתנצר. לפי החוק הקתולי אסור לחייב אדם להתנצר, אבל אם הוא כבר עשה זאת, אפילו אם הוא לא התכוון לכך - אין כבר דרך חזרה, והוא נחשב נוצרי לכל דבר. רבים מהיהודים שאולצו להתנצר ("קונברסוס", שזכו גם לכינוי הגנאי "מרנוס", חזירים) קיבלו את הדת החדשה רק כלפי חוץ, אבל בבית ובקהילה המשיכו בשמירת המצוות. היהודים שלא התנצרו הואשמו שהם מחטיאים את הקונברסוס ומושכים אותם לדתם הישנה, עד שבשנת רנ"ב (1492) גירשו מלכי ספרד את כל היהודים שנשארו בספרד ויצרו מדינה "נקייה מיהודים". כעת נשארו בשטחה רק יהודים אנוסים.

רוב היהודים היגרו למדינה השכנה, פורטוגל, ושם נהנו מהגנה יחסית ומהבטחה שיוכלו להגר הלאה. בתקופה זו, כעשרה עד עשרים אחוז מבין מיליון תושבי המדינה היו יהודים! מלך פורטוגל שראה את כישרונם וחכמתם של היהודים, הבין כי יוכל להיעזר בהם לצורכי ממלכתו. כעבור חמש שנים, בשנת רנ"ח (1497), במקום לאפשר להם לצאת מהמדינה, טמן להם פח והכריז על "גזרת שמד" כפויה - כל היהודים הוטבלו לנצרות בפקודת המלך, ואיש לא ניצל ממנה.

כעת החלו גם יהודי פורטוגל להתנהג כאנוסים, עד שבשנת שצ"ו (1536) הוקמה שם אינקוויזיציה, מעין משטרה חשאית שתפקידה היה לרדוף את ה'כופרים', ובעיקר אותם קונברסוס שהמשיכו לשמור על מנהגים יהודיים. האינקוויזיציה הפעילה נגדם עינויים נוראים במהלך החקירות הקשות שערכה, והעונשים שהטילה היו חמורים עוד יותר - בדרך כלל נגזרה על אלו שנמצאו אשמים שריפה על המוקד בכיכר העיר, לקול צהלות ההמון. כך נרדפו היהודים במשך כשלוש מאות שנה, עד שהאינקוויזיציה בפורטוגל סיימה את פעולתה באופן רשמי בשנת תק"פ (1820).

מנהגים מוזרים במשפחה

"נולדתי בשם אנה בעיר פורטו שבפורטוגל, בת יחידה להורים מקסימים", מספרת חנה. "היו לי חיים טובים ושמחים. מבחינה דתית, גדלתי במשפחה עם מסורת קתולית, אבל היינו חילונים. לא היה לנו בסיס מוצק ולא קיבלתי חינוך דתי, אבל חגגנו את החגים הנוצריים והיינו ממש חלק מהסביבה. פורטוגל היא מדינה עם אווירה מאוד קתולית, אין כמעט בני עמים אחרים. אף פעם לא ראיתי יהודים, ואפילו היום עם כל ההגירה לאירופה, יש רק מעט מאוד מוסלמים.

"היו לנו כל מיני מנהגים מוזרים במשפחה, שבחלקם אפילו התביישתי. למשל, לילדים אסור היה להצביע על הכוכבים, ואם מישוהו עשה זאת נתנו לו מכה קלה על היד; אסור היה לטאטא את הרצפה לכיוון הדלת וגם לא לשים לידה

פתאום שאיבדתי אותו, שאני חייבת לראות אותו עוד פעם. החלטתי לחפש אותו. זכרתי שהוא אמר שיש לו רכבת לדרום הודו, הלכתי לתחנת הרכבת אבל הוא לא היה שם. כשחזרתי למלון ראיתי אותו שוב בלובי, הוא עוד לא יצא. אני לא יכולה להסביר את זה, אבל אותו רגע בו נפגשנו שוב היה רגע מאוד רוחני. הסתכלנו אחד על השניה ושנינו ידענו שאנחנו הולכים להתחתן. ידעתי שאני אהיה אשתו והוא ידע שיהיה בעלי. הרגשנו כמו מריונטות, שמישהו שם אותנו בסיטואציה הזו ונתן לנו להיות בתוך החוויה.

”שי לא היה בחור דתי, אבל הוא כן היה מחובר למסורת. בצבא הוא שירת בצוות שחצי ממנו היו דתיים וזה גם השפיע עליו. באותו זמן הוא כבר התחיל לעבור איזה תהליך משלו, והוא אומר שבאותו רגע בו נפגשנו, שם התחילה התשובה שלו. הוא הסכים לבוא לבקר בפורטוגל בתנאי שאבטיח לבקר אותו בארץ. הכרתי אותו להורים שלי ורצינו לטוס יחד לישראל, אבל לא מצאתי כרטיס לאותו יום. בדיעבד זה היה טוב, כי בטיסה לארץ היתה לי תחושה שלא ידעתי להסביר. מבחינתי, רק באתי לבקר את שי. אפילו לא ראיתי בעצמי קתולית שבאה לביקור בארץ הקודש, זו פשוט היתה נסיעה רגילה. אבל בטיסה נפל לי אסימון רוחני ישר לנשמה. כשראיתי מהחלונות את הארץ התחלתי לבכות. הרגשתי שחזרתי הביתה אבל לא ידעתי להסביר לעצמי למה. הרגשתי שמהו מיוחד קורה, וככה נשארתי פה חודש לטויל מאוד מיוחד, כשאני מרגישה חלק מכל הדת הזו. כשעברתי ליד בית כנסת, שמעתי תפילה וידעתי שזה שלי. הגעתי קצת לפני פסח, הייתי עם המשפחה של שי בלייל הסדר וכל כך התלהבתי בלי שהייתי יכולה להסביר למה.”

לאמא היה מגן דוד

”אחרי חודש חזרתי הביתה וישבתי עם ההורים בסלון. סיפרתי להם על ישראל, על כמה שאנשים אוהבים את המדינה ואת הזהות שלהם כיהודים, ואיך הם הולכים בגאווה עם שרשראות של מגן דוד. ואז אמא שלי אומרת, 'את יודעת שכשהייתי ילדה גם לי היתה שרשרת של כוכב?'. נדהמתי. שאלתי אותה מה זה, איפה היא... היא הביאה אותה וזו אכן היתה שרשרת של מגן דוד. התברר שסבתא של אמא, אליזה, העניקה לה אותה כשאמי הגיעה לגיל 12-13, ואמא הלכה איתה כמה שנים. אף אחד אצלנו לא ידע שזה סמל של יהודים. לא הבנתי את

”בטיסה נפל לי אסימון רוחני ישר לנשמה. כשראיתי מהחלונות את הארץ התחלתי לבכות. הרגשתי שחזרתי הביתה אבל לא ידעתי להסביר לעצמי למה. הרגשתי שמהו מיוחד קורה”

פח אשפה; לפני שסבתא נפטרה היא ביקשה שיכסו את כל המראות בבית, ואני מרוב בושה לא רציתי שאף חברה תבוא לבקר אותי, שלא יחשבו שאנחנו מושגעים. אף אחד לא ידע מה מקור המנהגים הללו, וכששאלנו למה עושים ככה, המבוגרים אמרו לנו תשובות בסגנון 'ככה קיבלנו מהקדמונים', 'זה טוב לך' וכדומה. חשבנו שאלה אמונות תפלות שסבתא הביאה מהכפר לפני שנים, אבל לאף אחד לא היה אומץ להפסיק אותן.”

בלי לגיטימציה לשאול

”כבר מילדותי הייתי בחיפוש רוחני. תמיד היו לי שאלות, שהיום אני מגדירה בתור 'שאלות של יהודיה'. היה לי קשה לקבל את האמונה ב'אותו האיש', שמתפללים אליו כמו שמתפללים אל הקב"ה, ואת האמונה ב'קדושים', שהתמונות שלהם תלויות בכל מקום. זה לא הסתדר לי אפילו מבחינה פילוסופית. הרגשתי שאני מחפשת דבר גדול שאפשר להתחבר אליו, והייתי חסרת שקט ביחס לדת, מה גם שראיתי את חוסר הערכים ואת הרדידות הרוחנית של החיים הנוצריים. שלא כמו ביהדות, האמונה לא 'יורדת' לחיים של אנשים ולא משפיעה עליהם ועל האופן שבו המשפחה מתנהגת. הכל נראה לי מאוד רדוד וחסר לי משהו עמוק. לאמא שלי היתה אמונה בקב"ה, היא היתה מדברת כל הזמן עם 'deus', הקב"ה בפורטוגזית, למרות שזה דבר מאוד לא מקובל בנצרות.

”בגיל 18 למדתי פסיכולוגיה בפורטו, באוניברסיטה קתולית, שם פגשתי חברות חכמות ומאוד קתוליות, ממש 'דוסיות'. איתן התעוררו אצלי שוב שאלות, ומצאתי את עצמי הולכת לכנסיה עם חברה שרצתה שאפגוש 'כומר מדהים', להגדרתה, שיענה לי על כל השאלות. אבל כשהגעתי לשם הרגשתי שזה בכלל לא מדבר אלי. התנ"ך הקתולי והתרגום שלו כתובים בקרדיס. זה לא כמו ביהדות שאתה יכול, ואפילו צריך, לפתוח את התנ"ך ולקרוא אותו, ללמוד תורה ולהתחבר אל ה'. בנצרות בונים אצל האנשים תחושה שזה לא נועד לכל אחד, אין לגיטימציה ללמוד ולשאול שאלות. וכך בגיל די צעיר התחלתי לחשוב שזה לא בשבילי, שאני לא אמשיך עם הנצרות כמשהו משמעותי בחיים. הייתי בתחושה שלא צריך דת, אלא מספיק לדעת שיש בורא ולהתחבר אליו.

”הרגשתי שאני לא שייכת לשום מקום, אבל חלמתי לצאת לטיולים ולהכיר את העולם. אחרי כמה שנים התחלתי ללמד באוניברסיטה ובמקביל למדתי יוגה בגלל בעיה בריאותית שהיתה לי. זה הכניס אותי למקום 'רוחני' כזה של מדיטציה, אנרגיות, נשמה וגוף, מושגים שבאו מעולם של ניו אייג'. עזבתי את העבודה בגיל 25, והיו לי כמה חודשים פנויים. מה אני הולכת לעשות? הגעתי למסקנה שאני רוצה לנסוע לנפאל והודו. שלא כמו בישראל, זה דבר מאוד מאוד לא מקובל בפורטוגל. היו כמה אנשים שמש התנגדו, עד שבסוף חברה הסכימה לבוא איתי. המטרה היתה לקחת פסק זמן רוחני וללמוד קצת יוגה ומדיטציה.”

הנפאלים היו אומרים לי שלום

”כשהגעתי לנפאל פגשתי המון ישראלים במקום. הקשר הראשון שלי היה עם השפה – ברגע ששמעתי עברית הרגשתי משהו מאוד מיוחד, למרות שלא הבנתי כלום. מי היה מאמין שהיום אני אעביר הרצאות בעברית?... בכל מקום שהלכתי הנפאלים אמרו לי 'שלום', וחשבתי שזו מילה בנפאלית. רק אחר כך הבנתי שזה בעברית, ולא הבנתי למה הם אומרים לי את זה, עד שישיראלי אחד אמר לי: 'את נראית להם ישראלית'. התעניינתי אצל המטיילים מאיפה הם מגיעים, הם סיפרו לי קצת על ישראל ועל הצבא, והיה מעניין.

”מנפאל נסעתי להודו לבד. הייתי בניו-דלהי כמה ימים והכרתי במלון בחור ישראלי בשם שי. היתה לו אפליקציה לעיוורים שהוא בא להציג בתחרות לפתרונות טכנולוגיים בהודו. דיברנו קצת בלובי והיא הפכה לשיחה מאוד עמוקה. הוא סיפר לי על יהודים ויהדות, וממנו שמעתי דברים בסיסיים שדיברו אלי. למרות שהכרנו רק זמן קצר, אחרי שהוא הלך הרגשתי

הסיפור: יש לנו במשפחה שרשרת של מגן דוד, אבל אף אחד לא יודע אם אנחנו יהודים?

"האירוע הזה הוציא אותי למסע חיפושים לגבי הזהות שלי. הפורטוגלים לא לומדים מספיק וכמעט לא יודעים כלום על ההיסטוריה שלהם, בטח שלא על גירוש ספרד ופורטוגל. לא הכרתי את הפרטים האלה בכלל. התחלתי לחפש כתבות, ראיונות, קראתי באינטרנט. אחרי שהגעתי לארץ גיליתי שקיים מרכז מידע אקדמי על האנוסים במכללה האקדמית נתניה. בפעם הראשונה קיבלתי רשימה של מנהגים של יהודים אנוסים, ומצאתי הרבה מהם במשפחה שלי. זה היה תהליך של כמעט שנה וחצי שבמהלכו למדתי על ההיסטוריה, והתחלתי לגלות שרבים מהמנהגים ה'מוזרים' שלנו הם בעצם מנהגים של אנוסים, יהודים שהיו בסכנה והיו חייבים לשנות את המנהגים כדי שאיש לא יידע עליהם מפחד האינקוויזיציה.

"גיליתי למשל שאסור להצביע על הכוכבים בלילה, כי במוצאי שבת יהודים מחפשים שלושה כוכבים בשמיים כדי לדעת אם יצאה השבת. בזמן האינקוויזיציה זה הפך למנהג מעורר חשד, במיוחד כשילדים עושים זאת, וכך התקבע אצלנו שאסור להצביע לכוכבים כדי שלא יחשדו שאתה יהודי. או למשל שאסור לטאטא את הרצפה לכיוון הדלת ולא לשים פח לידה, בגלל המזווה. כשהיהודים נאלצו להוציא את המזוזות מפתחי הבתים הם רצו לשמור על מודעות לכך שהיה שם משהו קדוש, ולכן עד היום לא זורקים שם לכלוך ולא מטאטאים לכיוון זה. כשהייתי עם אמי בכותל, היא ראתה לראשונה נטילת ידיים. היא שאלה מה זה, והסברתי לה שיש ביהדות הרבה ברכות. אמי אמרה: 'כשהייתי ילדה, כשאכלנו פירות בפעם הראשונה בעונה היו אומרים איזו ברכה ומשהו טוב', וכך חזרנו לכותל לברך 'שהחינו' ביחד".

הסבתא האחרונה

בקהילות האנוסים הפכו הנשים, האימהות, הסבתות והדורות לבנות הסמכא בענייני יהדות. הגברים עברו מחוץ לבית, תחת עיניה הפקוחות של האינקוויזיציה, והבית, שהיה יחסית שמור, היה קרקע נוחה להטמעת מנהגים בקרב הילדים. בכל קהילה היתה "הוקנה", מעין מקבילה נשית שמילאה את תפקיד הרב, שפשוט נעלם. הדמות שאיתה הזדהו האנוסים היתה "סנטה אסתר", אסתר המלכה

שנחשבה לאנוסה הראשונה שלא גילתה את עמה ומולדתה. "הסבתא רבה שנתנה לאמא שלי את המגן דוד ביקשה על ערש דווי שיקברו אותה כמה שיותר מהר, ושכמשך שבוע יסגרו את כל החלונות ויכסו את המראות. זה כמוכן נשמע לכולם מאוד מוזר. אמא היתה אז בת 16, והיא זוכרת שהם חיפשו סדינים בכל הבית. חברות שלה באו לבקר, והיא לא רצתה שאף אחד ייכנס הביתה. הסבתא רבה היתה כנראה האחרונה שהיתה מודעת לשורשים היהודים שלנו".

בניגוד למקובל לחשוב, האינקוויזיציה לא חיפשה יהודים, מכיוון שלא היו כאלה - ליהודים כלל לא הותר לחיות בחצי האי האיברי. היא חיפשה את הקונברסוס סניכורו לקבל על עצמם את הנצרות לחלוטין. "בפורטוגל יש פועל שאפשר לתרגם כ'לעשות יהדות', ויש לו קונוטציה שלילית. כל מה שהיו לו שורשים יהודיים נחשב שלילי. למשל, במשפחה שלנו כשדיברו על אדם אחר בנימה שלילית, מיד מישהו היה אומר 'מא לינגואה', שזה 'לשון הרע'. לא הבנתי למה זה אסור אבל התביישתי, כי הביטוי הזה בפורטוגזית של היום נחשב לשפת רחוב מאוד נמוכה, שאנשים מהוגנים לא אומרים, ואילו אצלנו במשפחה הוא נאמר חופשי... מעניין שדבר כל כך יפה כמו איסור לשון הרע, הפך לשפת רחוב. כל מה שהיה מקושר לעולם היהודי נהפך לשלילי".

ללחוש בכניסה לבית הקברות

הקשר של חנה עם העולם הנוצרי שסביבה היה לא פשוט. "אצלנו במשפחה היתה תפילה שאומרים כשנכנסים לבית קברות, משהו כמו 'אתם הייתם כמונו, אנחנו נהיה כמוכם, שהקב"ה ישמור עליכם, תתפללו עלינו ואנחנו נזכור אתכם'. אסור היה להגיד אותה בקול אלא רק ללחוש, ואם אמרתי בקול רם מדי אמא היתה גוערת בי".

"בגיל 18 נפטרה סבתא של חברה והלכנו כל החברות מהאוניברסיטה להלוויה, אבל התברר לי שאף אחת לא מכירה את התפילה הזו, אפילו החברה היותר אדוקה. היא נתנה לי לדבר בטלפון עם דוד שלה שהיה כומר, ואז קרה דבר מוזר: הוא אמר שהוא לא מכיר מנהג כזה וניתק לי את השיחה בפנים. בדיעבד, הוא כנראה ישר הבין שזה מנהג יהודי אבל לא ידע אם אוכל להתמודד עם זה. יש עוד עשרות מנהגים כאלה, אצלנו וכמשפחות אחרות, שכל משפחה המציאה לעצמה כדי לשמר את היהדות, אבל עם השנים המנהג נשמר והיהדות נשכחה".

תמונות של 'סנטה אסתר' על הקיר

בלמונטה הוא כפר פורטוגלי של יהודים אנוסים ששמרו בסודיות על היותם אנוסים במשך מאות שנים, עד שבשנת תשנ"ב (1992) התגיירו כולם יחד. "כשביקרתי בבלמונטה היה לי מאוד מוזר. יש להם בבתיים תמונות על הקיר, אבל לא של קדושים נוצרים אלא של משה רבנו ושל 'סנטה אסתר', כך שכלפי חוץ נראה כאילו יש שם אווירה נוצרית אבל בעצם מדובר בתוכן יהודי. חשבתי שזה מסמל בצורה מאוד חזקה את העובדה שפורטוגל בעצם הפכה עבור אותם יהודים ממקלט בטוח לבית כלא שאי אפשר לברוח ממנו לשום מקום".

הדבר המדהים הוא הכוח של המשפחות, ובעיקר של הנשים, להמשיך את המנהגים גם אחרי ששנים איש לא ידע שהם מסמלים קשר אל דת אחרת. "ככל שחלף הזמן, הם איבדו את הזהות שלהם כי הדבר הכי מסוכן היה להראות איזשהו קשר אל היהדות, אבל המנהגים נשמרו. לא יודעים למה עושים, אבל ככה עושים

"בכל מקום שהלכתי הנפאלים אמרו לי 'שלום', וחשבתי שזו מילה בנפאלית. רק אחר כך הבנתי שזה בעברית, ולא הבנתי למה הם אומרים לי את זה"

המגיד ממזריטש

הבעל

שם טוב

האדמו"ר
מפיאטצ'נה

האדמו"ר

הזקן

המלאך

בעל רבי שמוחה
הנתיבות בונים
שלום מפשיסחה

אברהם
המלאך

מ'ל' יזענסק
רבי אהרן מקרליץ

חסידות כאן ועכשיו

תוכנית החסידות בתואר השני במחשבת ישראל ובחינוך יהודי

מזמינה את הציבור לכנס בנושא:

ישראל תשע"ט והחסידות: נפש, מחקר וחינוך

התכנסות	18:30	יום שלישי, ה' באדר ב', 12.3
מושב ראשון: אקדמיה פוגשת בשורה חסידי	19:00	18:30-22:00
יו"ר: ד"ר דניאל רייזר , המכללה האקדמית הרצוג		קמפוס היכל שלמה,
ד"ר ציפי קויפמן , אוניברסיטת בר-אילן		קינג ג'ורג' 58, ירושלים
חסידות ונאו-חסידות: בין תנועה חברתית לתנועת נפש		
הרב ד"ר ראובן הכהן-אוריה , מכללה ירושלים ושיבת 'מחניים'		
משיחיות בדרך הטבע בחב"ד ובציונות הדתית: בימים האלה ובזמן הבא		
ד"ר רון וקס , המכללה האקדמית הרצוג		
האם יכול חסיד לחקור חסידות?: תמורות בעולמם הפנימי של חוקרי חסידות		
מושב שני: חסידות כחינוך במאה ה-21	20:00	
יו"ר: הרב פרופ' יהודה ברנדס , ראש המכללה האקדמית הרצוג		
הרב יאיר דרייפוס , ראש ישיבת 'שיח יצחק'		
הרבנית שרה פרידלנד בן ארזה , בית המדרש במגדל עוז		
הרב דוב זינגר , ראש ישיבת 'מקור חיים'		
'נר קטן' - ניגונים חדשים וישנים ומסע בעקבות סיפורי החסידים	21:00	
זאביק קיציס וההרכב 'לובלין בלוז'		

נפתחה ההרשמה לתוכנית החסידות בתואר השני במחשבת ישראל ובחינוך יהודי

הרצוג. לדעת. לחנך.

הכניסה ללא עלות ומותנית בהרשמה מראש באתר: events.herzog.ac.il

דרייפוס של פורטוגל

קפטן ארתור קרלוס דה בארוס באסטו, או בקיצור קפטן בסטו (1887-1961), היה קצין בצבא פורטוגל שגילה את שורשי היהודיים. בהיותו בן 18 החל ללמוד יהדות ועברית בכוחות עצמו, ואף נסע לטנג'יר (מרוקו הספרדית) כדי להתגייר כהלכה. שמו העברי היה אברהם ישראל בן הראש. לאחר שנים של העדר קהילה יהודית בשל האינקוויזיציה, הוא גיבש בשנת 1923 קהילה בפורטו, הקים בית כנסת וביקש לצרף אליה את צאצאי האנוסים. בסך הכל הוא גייר כ-9,000 אנוסים תוך מספר שנים. בן הראש הקים ישיבה, עיתון יהודי ובית כנסת גדול - "בית הכנסת כדורי", שאת רוב הכסף לרכישת קרקעותיו תרם הברון רוטשילד. הצלחתו גרמה להשמצות נגדו, והוא נשפט כמה פעמים אך נמצא זכאי. הוא סולק מהצבא על התנהגות שאינה הולמת קצין בעקבות ברית מילה שערך, ונפטר בשנת תשכ"א (1961) בדיכאון וחוסר כל. בעקבות ביקור שערך בשנת תשס"ד בפורטוגל הרב הראשי לישראל רבי שלמה עמאר, הוא הוכר כגיבור, ולפני שש שנים טוהר שמו באופן סופי.

תשס"ד בפורטוגל הרב הראשי לישראל רבי שלמה עמאר, הוא הוכר כגיבור, ולפני שש שנים טוהר שמו באופן סופי.

לחזור לעם ישראל. הלכתי לקורס גיור, אבל שאלתי המון שאלות וכנראה שמרוב התלהבות הפרעתי קצת לשאר התלמידים. אחר כך מצאתי מורה פרטית, שאיתה למדתי ועברתי תהליך מדהים, ואז הגעתי לרבנות להתגיייר."

לדבר בחדשות של פורטוגל

"היום אנחנו גרים בקרית שמואל בחיפה. שי הוא הייטקיסט בתחום של הדפסה תלת ממדית ורוצה לשנות את העולם, ואני מעבירה הרצאות שבהן אני מספרת את הסיפור האישי שלי בתוך הסיפור ההיסטורי של יהדות פורטוגל, וברוך השם זוכה לפתוח לבבות ונשמות. כל כך הרבה דברים קרו אצלנו תוך חמש שנים."

אחרי שנים כל כך אינטנסיביות, אני מתעניין מה התכניות הלאה. "החלום שלי הוא למצוא את הדרך לדבר עם אנשי פורטוגל. אני רוצה לכתוב ספר ולהפיע שם. מה יקרה אם אדבר בחדשות ואספר את הסיפור שלי? אני חושבת שהרבה אנשים יבינו שהם יהודים, ומי יודע מה זה יעשה..."

איך הקשר שלך עם המשפחה?

"אני בת יחידה ויש לי קשר מאוד מיוחד עם ההורים. הם היו איתי בכל הדרך של החיפושים וליוו אותי. זה אמנם קשה להם שאני רחוקה ויש נכדות בישראל, אבל הם שמחים כי הם יודעים שהגעתי למקום שלי. אמא שלי בתהליך עם עצמה, ובוא נגיד שלא יפתיע אותי אם גם היא תחליט יום אחד לעשות איזה שינוי. אנחנו נוסעים לשם והם באים הנה די הרבה. עם המשפחה היותר מורחבת לא כל כך מדברים, הכל מאוד מוזר להם. אין כמעט תקשורת מולם, בשלב מסוים ערכתי שיחה עם כל בני הדודים, הם הבינו היטב על מה אני מדברת והכירו את המנהגים המוזרים שלנו, אבל לא התרגשו מדי. אני מבינה שצריך איזה חומר של רוחניות, וכנראה שאני נבחרתי להעביר את זה החוצה. אולי אני נשלחתי לפה לחכות לילדים שלהם."

כולנו חיים בקופסאות

מה את חושבת על החיים בישראל?

"זה ברור שאנחנו בדרך לגאולה, אבל יש לנו עבודה לעשות. יש לי הרבה תקווה, כי אני מאמינה בשורש של אמת שנמצא בתוכנו. צריכים להתחבר לדברים הבסיסיים שמחברים בין כל היהודים. היה לי מאוד קשה לקבל את העובדה שאין דמות של יהודי שהוא פשוט יהודי ומקבלים אותו כמו שהוא. היום יש כיפה סרוגה, אורתודוקסי, חסיד... כולנו מוגדרים בקופסאות. אני לא רואה את הניואנסים עד כדי כך, ולא מביאה אותם ליחסים עם אנשים. אני מדברת עם השכנה האולטרה-חרדית שלי כמו שאני מדברת עם החילונית. בשבילי כולם יהודים, ואני שם איתם. החברות שלי אומרות שאני ההגדרה של אהבת ישראל, כי אני לא רואה את כל הדברים הקטנים האלה. זה כוח ואני מאוד שמחה שיש לי אותו, כי אני מאמינה שזה המפתח להטבת מצבנו."

"כל הקושי בא מזה שעדיין לא למדנו להבין. בכל דור, יהודי הוא חלק ממשוהו גדול ומביא איתו צבע ושוני, וזה בסדר שכל אחד בתהליך שלו. לצערי לא תמיד רואים את זה."

עם איזו דמות יהודית את הכי מזדהה?

"אני בתקופה של מחשבות על נשיות, ואני מאוד מתחברת לאימהות שלנו. כל דמות נשית בתורה, אם מסתכלים עליה טוב רואים שהיא אישה חזקה, עם אינטואיציה ברורה לגבי האמונה ויודעת להעביר אותה הלאה לדור הבא. אני חושבת שאישה יהודיה היא אישה חזקה. גם אני כזו, תמיד הלכתי עם האינטואיציה ואני חושבת שיש את זה בכל אישה. וכמובן שאני מאוד מתחברת לאסתר, דוגמה למישהי שהבינה מה המקום שלה להשפיע, והלכה עם זה כדי לשמור על עם ישראל."

hannah.eyal@gmail.com

כי זה לטובתנו. מכחישים כל קשר ליהדות, אבל המנהגים הם יהודיים. זה הדבר היחיד שנשאר, אפילו אם בצורה סימבולית, אבל מכאן רואים את הכוח של המעשה ועד כמה חשוב לשמר את המסורת, את המנהגים והמעשים הקטנים והחשובים הללו. אני מאמינה שיש לי נשמה יהודית חזקה שתמיד צעקה שהיא רוצה לחזור הביתה, ובזכותם זכיתי לזה ולא משנה כמה דורות חלפו.

"מצחיק שדווקא אני הייתי המודרנית, האקדמאית הראשונה במשפחה, שהחליטה שהיא לא מעבירה את המנהגים המוזרים האלה הלאה לדור הבא, אולי רק בתור 'סיפורי סבתא'. לא ראיתי את עצמי אומרת לילדים שלי לא להצביע לכוכבים. דווקא אני, שרציתי לנתק את השרשרת, נעשיתי הראשונה שהקב"ה לקח ושם אותה בארץ ישראל. היום יש לי שתי בנות, וכל מוצאי שבת אני מוציאה אותן החוצה כדי לראות את הכוכבים לפני ההברלה... קיבלתי מתנה מהקב"ה לראות את ההבדל בצורה כל כך ברורה, ואני ממש מרגישה שחזרתי הביתה. אני רואה את הבת שלי כשהיא חוזרת מגן דתי וחושבת לעצמי: אין לך מושג מה את מחזיקה בנשמה שלך. כמה עוצמה, כמה קושי, ועם כל החושך שניסו להשפיע עלינו לא הצליחו לכבות אותנו."

כל עם ישראל קורא עלייך

הדרך אל הגיור היתה עבורה ברורה מאליה. "בשלב מסוים שי ואני החלטנו לחזור להודו, הוא הגיע לעבוד ואני התחלתי ללמד שם באוניברסיטה. רציתי לבנות לעצמי את הידע. ביליתי הרבה בבית חב"ד, חפרתי את עץ המשפחה שלי והבנתי שיש אצלנו המון שמות יהודיים במשפחה. התחלתי להבין עוד דבר ועוד דבר. כשנגמר הסמסטר הראשון הייתי אמורה לחזור לפורטוגל לכמה שבועות לחופשה ואז לחזור להודו לעוד סמסטר, אבל הרגשתי שאני רוצה להיות יהודיה ולא אכפת לי מכלום. אני רוצה את היהדות שלי, ואין מקום בעולם חוץ מארץ ישראל. וכך עזבנו בהודו הכל, השארנו מאחורינו דירה מרוהטת, שהחברים הישראלים שנשארו שם ארזו ושלחו לנו לארץ. הגעתי לישראל יום לפני חג השבועות, אבל לא ידעתי כלום על החג הזה. ואז שי הקריא לי את מגילת רות, ואמרתי לו: 'איזה יופי שמצאת את זה, זה ממש הסיפור שלי. תודה שהתאמצת לחפש את זה', והוא אמר: 'את לא מבינה, זה ספר בתנ"ך וכל עם ישראל קורא את זה היום...'

"כאן הגעתי לפגישה עם הרב שור ברבנות חיפה, ואחרי כמה זמן הוא אמר לי 'אנה (זה השם הקודם שלי), את צריכה לדעת שיש בעולם יהודים ולא יהודים, ויש אנשים שנשארו באמצע. מבחינה הלכתית לא קל לנו לקבל אותם, אבל אנחנו פותחים את הידיים כדי לתת לכם כל מה שאתם צריכים

מליארד כוח סוס

אורי צוקר, רכז חברתי בישיבת 'פרי הארץ'

הבנתם? מי ששמח באמת מתמלא כוחות חדשים, רוצה לפרוץ קדימה, להסתער על היעד הבא. תחזרו שנייה לזירה. מי שבדיכאון מפסיד, זה בכלל לא משנה כמה הוא חזק.

טוב, זה רק בחיים האמיתיים, אבל עם ה' כולנו יודעים שזה אחרת. לעשות תשובה זה תמיד חייב להיות כבד, ככל שאתה יותר עצוב אתה כנראה יותר בכיוון. מי שלא מבואס על עצמו כנראה לא מספיק מכיר את החטאים הנוראיים שלו, וכנראה אף פעם לא יעבוד את ה' באמת.

באמת? תקשיבו טוב טוב למילים, "לעשות תשובה". חשבתם על זה? תשובה זה לשוב אל ה', להתקדם, לפרוץ, לצמות. נראה לכם שאפשר לעשות את זה מתוך ייאוש? אין מצב. כדי לעבוד את ה' צריך להיות מפורצים באנדרגלן, להיות שמחים באמת.

יש לנו חודש שהוא חסד אין סופי של ה', הזדמנות מיוחדת. חודש שלם שפותח לנו את כל השערים, מאפשר לנו להשתחרר ממקומות שכל השנה תוקעים אותנו, מקרקעים אותנו. חודש שנותן לנו זווית חדשה של הסתכלות על העולם, על עצמינו ועל הקשר שלנו עם ה'. פשוט חודש אדר.

יש לנו עכשיו הזדמנות לגלות מחדש את הקשר שלנו עם ה' מהמקום הכי שמח ומשחרר, זה שלא מלא במחיצות ודיסטנס. יש לנו הזדמנות קצת לצאת מעצמנו, ולהתמסר אליו לגמרי, ממקום כל כך מתוק ומלא חיים.

משכנס אדר מרבים בשמחה!

המתמודדים בזירה, הקהל משולהב, אנרגיות חבל על הזמן. מצד אחד עומד המתמודד הבלתי מנוצח, כבר שלוש שנים שאף אחד לא הצליח להביס אותו. מהצד השני עומד הלוחם הקבוע, אין מישהו שזוכר מתי הוא ניצח אי פעם. ההימורים נותנים 100% סיכוי לאלוף, אף אחד לא מהמר שהלווז לוקח, מה הסיכוי בכלל? הקרב מתחיל. האלוף קם לאט מהכיסא, אין לו כוח לסיפור הזה, יאללה שיגמר כבר ונלך הביתה. הוא לא ממוקד, נטול אנרגיות, מאוד עייף. ועכשיו מי מנצח?

יש לנו דמיון נחמד, שמי שרוצה שיצא ממנו משהו חייב להיות כבד כזה, לחוץ כזה. איפה תמצא מנכ"לים קלילים? זמן זה כסף, אתה רוצה חיוך? תשלם. רק צעירים מחייכים, פשוט אין להם מה לעשות בחיים. התקדמות כנראה תמיד קשורה לדיכאון, פלא שכולם היום הולכים לפסיכולוגים?

באמת? תחשבו שנייה על עצמינו. היום דווקא התחיל טוב, קמתי בזמן, אפילו הצלחתי להתרכז בשיעור בבוקר. רגע לפני שיצאתי להפסקה המחנך קרא לי, רק כדי להגיד לי שההורים שלי צריכים להגיע, כי אני לא עושה כלום עם עצמי. איזה באסה, דווקא היום החלטתי שאני מתחיל דף חדש, גם ניסיתי להגיד לו את זה, הוא בכלל לא רצה לשמוע. יצאתי מהכיתה מבואס לאללה, ואז שמוליק קורא לי: "אתה זוכר שיושבים עכשיו לתכנן את הטיוול המחזורי?". למי יש כוח? שיחפשו את החברים שלהם.

ואם המחנך היה אומר לי שהוא רואה שאני בהתקדמות, שהוא מאוד גאה בי, ולתוספת היה נותן לי גם "פסק-זמן" שווה כזה?

להשיג ברשתות דברי שיר, אור החיים, יפה נוף, קה"ת וב200 חנויות ברחבי הארץ

להזמנות באינטרנט היבנסו: **איכה** ayeka.books + judaica

ליהודים היתה אורה

ביאור בהיר, יסודי ושיטתי על מאמרים מ'תורה אור' לחג הפורים וארבע הפרשיות

רגעים

של אור

מפנקסו של חוזר בתשובה

ORCHOZER@GMAIL.COM | עודד מזרחי

הדבר הכי חשוב בחיים

באחד הימים נכנס למוזיאון גוש קטיף שבו אני עובד, בחור כבן שמונה עשרה. הוא הגיע לבד, נראה קפוץ ודרוך והחיוך נעדר מפיו. לאחר ששילם חשתי שהוא מתבונן בי כאילו הייתי פריט במוזיאון. מבטו המתמשך החל להעיק עלי.

הוא צפה בסרט 'ממשיכים באמונה' מבלי אומר ודברים, שמע את הדרכתני, כאשר נפשו שוטטה במקום אחר.

אט-אט החל הבחור העצוב לחוג מסביבי כמו לוויין. לא יכולתי להעמיד פנים שעולם כמנהגו נוהג, ושאלתי אותו: "ידידי הצעיר, רציית ממני משהו?"

הוא השפיל את עיניו ולחש: "אני מכיר אותך. אתה כותב סיפורי אמונה ותשובה, ולאחרונה אתה כותב סיפורי אמונה קצרצרים מהחיים. אני נתקל בהם לפעמים. יש לך סיפורים טובים יותר ויש פחות".

הנהנתי בראשי ובלבבי אמרתי: כאשר אדם מדבר איתי, עליו לקחת בחשבון שהוא עלול להופיע בסיפור הבא...

"יש לך סיפור בשבילי?", שאלתי.

"לא", ענה והמשיך: "יש בסיפורים שלך כל מיני תובנות, אבל אני חייב לשאול: מה לדעתך הדבר הכי חשוב בחיים?"

"מי אמר שיש דבר אחד חשוב בחיים?!", הקשיתי, "כל התנ"ך וחז"ל, וכל אלפי הספרים של חכמי ישראל מלאים בדברים חשובים מאוד - אמונה בה', אהבת ישראל, הסתפקות במועט... איך אפשר לומר על דבר אחד שהוא הכי חשוב?"

"אל תספר לי סיפורים!", כמעט צעק.

זוג מטיילים מבוגרים מצפת הביטו לעברנו בתמיהה. עברו שלוש עשרה שנה מאז הגירוש, והם היו בטוחים שהרוחות נרגעו...

אני התרגשתי מסיבה אחרת. איך אפשר לצעוק על מספר סיפורים שלא יספר סיפורים?...

הבחור המשיך: "סליחה, לא התכוונתי לפגוע בך, אבל אני חייב לדעת מה הבסיס של הכל, וחשבתי שאולי תוכל לעזור לי מניסיון חייך. עזוב אותך מסיפורים. מה אתה אומר לעצמך כשאתה על הפנים?..."

התבוננתי במבע עיניו המיוסר, ובקו שפתיו הנוטה מטה, וקיוויתי שהקדוש ברוך הוא ישלח לי דיבור מתאים.

ואז עלה בדעתי משפטו הנודע של רבי נחמן מברסלב, רבם של כל השבורים עלי אדמות:

"מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד!"

זה נשמע בנאלי. מי לא מכיר את המשפט הזה?! כחוזר בתשובה שהגיע לברסלב הכרתי אותו מיד, והוא הפך למוכר מאליו, וכעת צץ לנגדי כאילו שאין עוד מלבדו. התלבטתי אם לומר לו מיד את המשפט כפשוטו. המילה "מצוה" עלולה אולי להעיק, "תמיד" עלולה קצת להפחיד. איך אומר לו שזה העיקר?

לבסוף אמרתי: "ידידי הצעיר, הדבר הכי חשוב בחיים, שהוא תנאי להכל, הוא לשמוח בשניית ההווה! זה הכל. כל הטוב שבעולם יבוא ממילא. אם תשמח בשנייה הזאת, אתה עומד על קרקע מוצקה, אתה יכול להגיע לכל מקום בעולם. ואם אתה עצוב, האדמה נבקעת מתחתך, ואתה נופל חלילה לשאול תחתיות. זה כל הסיפור".

"כאשר אני נמצא בעת צרה, באפס מוחין, בתחושת חוסר משמעות, בצער קיומי, אני אומר לעצמי דבר אחד: חביבי, תשמח, פשוט תשמח! תגיד תודה על כל נשימה, תשיר שיר אהוב, תראה סרטון משעשע, תאמר מילי דשטותא, תתאמץ לחייך, תשתכשך באוקיינוס החכמה, תזכור שיש אוהב אינסופי שמנהל הכל. תעשה כל מה שאפשר כדי לשמוח".

הבחור הנהן בראשו ועצבותו הפכה להרהור. משראיתי כך הוספתי:

"כל גאולת האדם והעולם היא השמחה. משיח בחילוף אותיות זה ישמח".

האמירה הזאת התיישבה בדעתו. קו המתאר של פיו התיישר, וכעבור רגע התעגל מעט כלפי מעלה. המטיילים טובי הלב מצפת הביטו בנו, וחייכו אף הם.

כבוד חודל אדר מבצעים על ספריו של ד"ר מיכאל אבולעפיה

ספר חדש

ספר חדש

תמונה: 058-6541094

עלות ספר 50 ש"ח

- 2 ב- 90 ש"ח
- 3 ב- 120 ש"ח
- 4 ב- 140 ש"ח
- 5 ב- 150 ש"ח

דיסק!

10 דמי משלוח

ניתן להשיג בחנויות דברי שיר
או בהודעה ל: 058-6541094

מה אהבתי

הרב יונתן זקס

פרשת פקודי | אופייה של האומה הזאת

למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט (בראשית יח, יט)... וכל מי שהוא אכזרי ואינו מרחם יחוש לייחוסו, שאין האכזריות מצויה אלא בגויים... כל המעלים עיניו מן הצדקה הרי זה נקרא בליעל, כמו שנקרא עובד עבודה זרה בליעל.

הרמב"ם אינו אומר פה רק שיהודים נותנים צדקה. הוא אומר שהנטייה לצדקה טבועה בגנים היהודיים; תוךשה קהילת יעקב. הנדיבות היא אחד מן הסימנים המזהים של צאצאי אברהם, כדי כך שאם יהודי אינו נותן צדקה יש לחשוד בייחוסו, שמא לא מאברהם מקורו. בין אם זה עניין של טבע, עניין של תרבות או שניהם גם יחד, להיות יהודי פירושו לתת.

ארץ ישראל ממחישה זאת בגופה. יש בה שתי ימות: ים כנרת וים המלח. ים כנרת מלא חיים. ים המלח הוא ים המוות. שניהם ניזונים מנהר הירדן; ההבדל הוא שים כנרת מקבל מים ונותן מים, ואילו ים המלח מקבל ולא נותן. לקבל ולא לתת פירושו לא לחיות: כך בגיאוגרפיה של ארץ ישראל וכך בפסיכולוגיה של עם ישראל. כך היה בימי משה, וכך גם בימינו. כמעט בכל ארץ שיהודים חיים בה, הם תורמים לצורכי צדקה ולצורכי ציבור הרבה יותר משיעורם היחסי באוכלוסייה. ביהדות, לחיות פירושו לתת.

היו שכינו את פרשת פקודי "פרשת רואה החשבון", כי כך היא מתחילה: במעין סיכום חשבונאי של הכספים והחומרים שהוקדשו למשכן. זו דרכה של התורה ללמדנו על הצורך בשקיפות פיננסית. אולם מתחת לפני השטח היבש-משהו של סיכומי התרומות טמונים שני סיפורים יוצאי דופן, האחד סופר בפרשת השבוע שעבר והשני בזה שלפניה, והם מלמדים אותנו דבר-מה יסודי על הטבע היהודי הנכון גם בימינו.

הסיפור הראשון נוגע למשכן. ה' אמר למשה לבקש מהעם לתרום. היו שתרמו זהב, אחרים נדבו כסף, ועוד אחרים נחושתי. היו שנתנו צמר או פשתן או עורות. עוד אחרים תרמו עצי שיטים, שמן, סממנים או קטורת. היו שהגישו אבני חן לחושן. הנכונות ההמונית לתת יוצאת דופן:

והם הביאו אליי עוד נדבה בפקד בפקד. ויבאו כל החקמים העשירים את כל מלאכת הקדש איש איש ממלאכתו אשר המה עשים, ויאמרו אל משה לאמר, "מרבים העם להביא מדי העבדה למלאכה אשר צוה ה' לעשות אתה". ויצו משה ויעבירו קול במחנה לאמר, "איש ואשה אל יעשו עוד מלאכה לתרומת הקדש", ויכלא העם מהביא. והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר (שמות לו, גז).

הם נתנו יותר מדי. משה נאלץ לומר להם לחדול. קשה להאמין שאלה הם בני ישראל שהכרנו, המתאוננים קשי העורף וכפויי הטובה. לפנינו עם הנכסף לתת.

פרשה אחת אחורה - ואנו מגיעים לסיפור העגל. כזכור, הוא התחיל בחרדה שאחזה בעם: משה שעלה להר סיני מבושש לבוא. העוד משה חי? אולי קרהו אסון? ואם כן, איך נקבל את דברי האלוקים ונדע מה לעשות ולאן ללכת? על כן ביקשו מאהרן לעשות את העגל: מעין אוראקל, מכשיר לשמיעת דבר הא-ל.

אהרן, על פי הפרשנות המקלה עמו, הבין שאין בכוחו לבלום את העם בסירוב ישיר, ועל כן נקט תמרון שהיה. הוא ניסה להאט את מהלך הדברים בהנחה שאם יתעכב די הצורך משה יגיע. על כן אמר לעם: "פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם ובניכם ובנותיכם והביאו אליי" (לב, ב). על פי המדרש, הוא הניח שדרישה כזו תחולל ויכוחים בתוך המשפחות, וכך הוא ירוויח זמן. אך לא כך קרה. כי מיד - "ויתפרקו כל העם את נזמי הזהב אשר באזניהם וביאו אל אהרן" (לב, ג).

שוב הנדיבות הזאת. לפנינו שני מיזמי תרומה שונים תכלית כל שוני. האחד, המשכן, היה קדוש. השני, העגל, היה כמעט אליל. בניית המשכן הייתה מצווה עילאית; עשיית העגל - חטא נורא. אך הנה, היענותם הייתה זהה בשני המקרים. על כך אומר המדרש, "אין את יכול לעמוד על אופי של אומה הזאת. נתבעין לעגל - ונותנין. נתבעין למשכן - ונותנין". המכנה המשותף הוא הנדיבות. האומה הזאת לא תמיד נותנת לדבר הנכון - אבל תמיד נותנת.

הרמב"ם, בספרו לנו את זאת ממש, חורג פעמיים בהלכות מתנות עניים שלו מן הנימה העניינית המאפיינת את כתיבתו ההלכתית ב'משנה תורה'. בעניין החובה למנות גבאי צדקה הוא כותב, "מעולם לא ראינו ולא שמענו בקהל מישאל שאין להן קופה של צדקה". המחשבה שתקיים קהילה יהודית בלי רשת תמיכה בנוקמים כמעט בלתי נתפסת. בפרק הבא הוא מוסיף וכותב:

חייבין אנו להיזהר במצות צדקה יתר מכל מצוות עשה. שהצדקה סימן לצדיקי וזע אברהם אבינו. שנאמר, "כי ידעתי

בס"ד

חדש!

שילד עצובים | אהרן יון פומחה

בראש גבעת החלותרים

עלילה מרגשת המפגישה שלושה דורות עם דמותם ופועלם של הרב משה צבי נריה ורעייתו הרבנית רחל ועם הערכים עליהם גדלו דורות של תלמידים.

~ לרכישה בחנויות המובחרות ~

הזמנה מרוכזת למוסדות: "חיון לערכים"
052-5858660 | 02-5449888
www.chiyuch.co.il

דברי ישיב
תרבות יהודית מקורית
www.dshir.co.il

פרץ איינהורן

הטירון התותח

ודואג למכתבי תודה מיוחדים לחיילים וקבלות מסודרות. בקיצור, אשריו ואשרי חלקו!

מה שהכי יפה בסיפור שלו זה שהמפקדים ממש ממש מרוצים ממנו, כי הוא גם מהמובילים מבחינה מקצועית-צבאית ויש לו כושר גופני ונאמנות לפקודות ללא תחכומים.

הטירון הצדיק הזה שאל אותי: באיזה נושאים בלימוד תורה להתמקד, מהם המסרים שאני מציע לו להעביר לצוות ולכלל החיילים שמכירים אותו?

עניתי לו: ראשית, מבחינת תכנים יש היום מדור רעיו"ת ברבנות הצבאית הראשית וברוך השם יש להם המון חומרים מצויינים שכתובים ומעוצבים בצורה נפלאה. כדאי ליצור קשר איתם ולקבל מהם את כל התכנים. הקו הפתוח של הרבנות הצבאית פתוח 052-9414414 : 24/7.

מה עוד?

- בקרב המחנה הצבאי הישראלי, ושוכן בכל אחד מאיתנו, בתוכנו.
- בשיחות אישיות עם חיילים דתיים תתעניין בעדינות בעולמם הרוחני. תעצים ותחזק אותם ותגיד להם שאתה תשמח להתחזק איתם בעבודת ה' בכל דרך שהם יבחרו.
- בשיחות מול כלל החיילים כדאי מאוד ללמד מתוך תנ"ך, ולהמחיש לחיילים את השגחת ה' על עם ישראל לאורך כל הדורות וגם את המידות הטהורות שיונקים ממנהיגים שאנחנו הצאצאים שלהם. כל הטוב שבאבותינו זורם גם בפנימיותנו ונותן לנו את הכוחות להמשיך את דרכם וגבורתם.

בסיום השיחה חשבתי על אחת מיי"ג המידות שהתורה נדרשת בהן: "כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא" - הטירון הצדיק הזה מלמד על העוצמות של הנשמות של כולנו בדור הגאולה! כולנו יכולים להיות כמוהו! חזק ונתחזק למען שמו באהבה!

התקשר אלי טירון צעיר שמש משמח אותי והפכנו להיות חברים טובים לעבודת השם יתברך. חייל יהודי עם זקיפות קומה רוחנית, אש קודש ממש. מפנק את חבריו הטירונים בשתייה וחטיפים; מלמד אותם את כל הברכות הראשונות והאחרונות; כותב חיזוקים קצרים; מדי פעם הוא משקיע גם במכתבים יותר ארוכים אישיים לחיילים בודדים וחיילים עם בעיות ת"ש ודואג להזכיר להם את הזיק הנשמתי שבתוכם.

החייל הצדיק הזה מזמין אליו לשבתות את חבריו מהצוות, ובאופן קבוע מתארחים אצלו בסופי שבוע חיילים בודדים מכל החטיבה. כולם מכירים את הכתובת, והכנסת האורחים שלו ושל משפחתו הפכו לשם דבר. פעמים רבות הוא לוקח את שקי הכביסה המלוכלכת של מי שסוגר שבת ומחזיר להם את הכל נקי ומקופל ביום ראשון. בכל יום הוא מזמין את כולם לבית הכנסת לתפילות שחרית, מנחה וערבית. את התפילין שלו כבר הניחו בשמחה מאות חיילים!

בשבתות הוא מגדיל לעשות ומסתובב בכל הפלוגות ומזמין את כולם לקבלת שבת בנוסח "קרליבך", פותח בפלוגה עונג שבת גם בליל שבת וגם בצהריים. בסעודה שלישית הוא אוסף את כולם. הוא הביא זמירונים והכין בעצמו שירונים ולימד את כל המעוניינים שירי נשמה.

הטירון הצדיק הזה קנה והביא איתו מהבית ספרי כיס של מסילות ישרים, פרקי אבות ועוד, ובכל שעת ת"ש הוא מעביר למעוניינים חמש דקות לימוד. בשבתות יש לו כבר חבורה קטנה שלומדת איתו תורה בקביעות.

כולם כבר מכירים אותו, גם בפלוגות לידו. אחת לשבועיים הוא מפרסם בפלוגה מאמר קצר שמחזק את כולם. בשבתות בבית הכנסת הוא גם הגבאי, גם מעלה לתורה, גם מדבר דברי תורה, וגם דואג לחזנים, כך שהתפילה תהיה נעימה גם לספרדים וגם לאשכנזים.

לפני שבועיים, הוא מספר לי בטלפון שהם סגרו שבת, והוא חגג בר-מצווה לחבר שלא עלה לתורה מימיו ולא היה לו מושג במה מדובר. הוא פתח קופת צדקה לחולי סרטן ולמשפחות נזקקות,

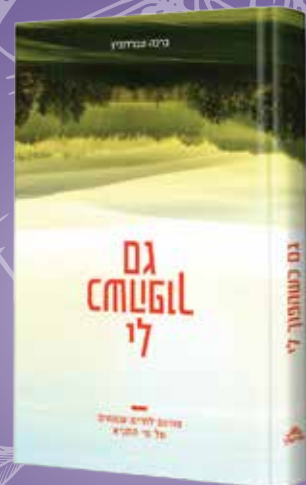

להשיג ברשתות דברי שיר, אור החיים, יפה נוף, קה"ת וב200 חנויות ברחבי הארץ

להזמנות באינטרנט היכנסו: **איכה** ayeka books + judaica

משנכנס אדר מרבנים בשמחה!

האם אפשר לשמוח גם כשהפוך לי? פורום לחיים שמחים על פי ספר התניא

מחשבות לקראת זוגיות | נחמה ביטקובר

המתח שאחרי... הפגישה הראשונה

כבר בשיחה הראשונה היתה לי הרגשה טובה.

היא לא היתה ארוכה מדי, לא קצרה מדי, והוא לא ביקש ממני לקבוע איפה ניפגש. יומיים לאחר מכן, הוא ניגש אלי בביטחון והציג את עצמו.

הרגשתי איך הלחיים שלי מסמיקות. מזל שהיה קצת חשוך, אז זה לא היה מאוד בולט.

ידעתי שהוא שונה.

שאולי הפעם שהיה שווה לחכות אם הפעם

והפגישה עצמה היתה מעולה. לי לפחות. השיחה זרמה. הוא צחק לפעמים (יש לו צחוק מאוד נעים), וגם אני.

הרגשתי שיש בינינו חיבור. היה כף ממש.

כל הלילה לא ישנתי.

שחזרתי שוב ושוב את הפגישה בראש. אני מחכה לטלפון שלו וחוששת ממנו. לא יודעת מה הוא יגיד. מה הוא מרגיש.

השיחה הראשונה היתה בסדר. סטנדרטית כזו.

נפגשנו בבית קפה. הוא הזמין שוקו. אני פרנץ' ונילה.

היה בסדר. הוא בחור נחמד. המסלול הרגיל. ישיבה תיכונית-הסדר-צבא-הסדר התעניין במה שאני עושה. הציע לשלם.

בסך הכל באמת היה נחמד. יש כמה נקודות שאני זוקפת לזכותו. יש גם כמה דברים שמפריעים לי.

ועכשיו, אני מתלבטת.

האם זה מספיק כדי להמשיך לדייט שני? כאילו, נחמד זה טוב ויפה, אבל אני לא רוצה להתחתן עם מישהו שנחמד לי איתו אני רוצה קצת יותר התלהבות, פרפרים בכטן, משהו

היו לי קשרים כאלה, וזה מה שאני רוצה. מצד שני, אולי כדאי לתת עוד צ'אנס, להכיר יותר לעומק?

זה לא שהיה גרוע היה סבבה.

אני מרגישה כמו נדנדה, רגע כן רגע לא, לא יודעת מה להחליט. איך להחליט.

המתח הזה שאחרי הפגישה הראשונה... כל כך הרבה מאיתנו חוות אותו...

רוצה או לא? מצאתי חן? מה הוא חושב עלי?

ומה נראה לי? הוא מספיק שווה?

מלכדים את האומה ולא שוכחים את האביונים

הרב יעקב אריאל שליט"א, רב העיר רמת גן לשעבר

מצוות מתנות לאביונים היא מצווה ייחודית בפורים שאת פשרה יש למצוא בהיבט הלאומי של היום. תוקפו של נס פורים הוא במימד ההיסטורי, בדרכו של העם להגאל מגלות בבל. גזירת המן ארעה בפער שבין שני מועדי הגאולה מגלות בבל. מועד הגאולה, במלאת שבעים גלות בבל, נמנה הן מגלות יהויקים והן מגלות צדקיהו, שביניהם שמונה עשרה שנים: מועד הגאולה היה כפול. בפער זה בין מועדי הגאולה, ניסו המן ובניו לבצע פעולות שונות למניעת בניין הבית השני: בני המן פעלו למניעת בניין המקדש; ובו בזמן ארעה גזירת המן להשמדת העם, שהייתה תגובה לכך שבניין הבית עמד בפתח; התמודדות של גאולה מול גלות. כשנתחולל נס פורים, מעבר לקומה הבסיסית של הנס כהצלה ממוות לחיים, היה בכלל גם היבט לאומי גאולי, כאשר בהמשך לנס המשיכה האומה בפעולותיה בהעמדת הבית השני עד חנוכתו בידי עזרא במלאת שבעים לחורבנו. ציון הנס לדורות, כלל היבט לאומי: לפיכך צוינו כערים המוקפות חומה גם כרכים שהיו מוקפים רק בזמן יהושע בן נון, משום כבודה של ארץ ישראל, שבעידן מרדכי הייתה חרבה וללא ערים מוקפות חומה. הזכרת כרכים המוקפים מימות יהושע היא תיקון לאומי, המעורר את העם לרגש הקוממיות הלאומי הטבעי.

חלק ממשמעות נס הפורים, הוא תחושת השייכות לכלל. כל יחיד הוא חלק אורגני מהאומה, מבלי להתייחס למעמדו הכלכלי. מעמד כלכלי כמגדיר מיקום בתוך החברה, מתאים למצב גלותי בו מודגש ה'אני' הפרטי, 'עם מפוזר ומפורד'; וכשמרבית עם ישראל נמצא בארצו, מציאות גאולית לה אנו שותפים בימינו אנו, כל יחיד הוא חלק שווה מן האומה, ועל היכולים לעשות זאת מוטל לקרב את ה'שוליים' אל המרכז.

מתנות לאביונים עניינם הכרה בהיות ה'אביונים' חלק מכולנו.

גם במגילה עצמה יש אזכור לתחום הפיננסי, אלא שהוא למעשה אידיאולוגי ולא כלכלי. 'ובביזה לא שלחו את ידם'. משתה הפורים מהווה איחוד בסיסי של הגרעין המשפחתי וסביבתו, בבחינת 'גדולה לגימה שמקרבת'; משלוח המנות מאחד מעגל נרחב יותר בתורת יצירתם והדגשתם של קשרים קהילתיים; והצדקה-הלא היא המתנות לאביונים, מלכדת את כל המעמדות החברתיים - כלכליים לגוף אחד, ה'שוליים' הכלכליים מקבלים מעמד חדש ושווה בתוככי החברה, עד ליצירת אומה אחת מלוכדת, 'לך כנוס את כל היהודים', כחברת מופת לאומית העומדת בציר ההיסטורי הלאומי גאולי, בואכה ציונה, 'נהלת בעוון אל נוה קודשך'.

בהכירי את המפעל הארצי 'פעמונים' המעמיד משפחות על רגליהם ומסייע למי שבנסיבות מצערות זלג אל מחוץ לנורמה, ונקלע לקשיים אמיתיים, לחזור לתוך החברה בצורה מדודה ובטוחה, נכונה ומוקפדת, אני רואה בהם ראויים למימוש מצוות מתנות לאביונים בפורים הקרוב, ובכך לסייע לביסוס חזון זה של יצירת אומה מלוכדת, ובזה נתברך בברכת הנצח של 'תשועתם היית לנצח ותקוותם בכל דור ודור'.

לא יודעת יעלה שיתפה אותי ברצון שלא התיינה פגישות ראשונות.

שבמקום פגישה ראשונה, הקשר יתחיל ישר מהפגישה החמישית,

והפגישה תהיה ממקום רגוע, בטוח, שליו אז מה עושים באמת עם הפגישות הראשונות הללו?

בתוך חוסר הוודאות הזו, יש דברים שיכולים להשקיע את ההמולה הפנימית.

ביטחון שמה ששלי יהיה שייך לי.

אני לא תלויה באף אחד. לא בבחור שמולי, לא במה הוא יחשוב עליי..

הקב"ה הכין לי את החתן שלי, הכין לי את הבית המזומן לי, הכין לי את השפע שלי.

זו תובנה פשוטה, ולפעמים לא פשוטה ליישום.

אבל אם אני מרשה לה להיכנס ללב שלי, פותחת לה... אפילו קצת... את הדלת,

מעבר לדלת מחכה לי שפע עצום, של נחת, של שלוה, של להיות אני.

פשוט אני...

כשאני זוכרת שאני לא לבד בתהליך הזה. שהקב"ה אוחז בידי מלווה אותי תמיד -

אני מאפשרת לעצמי... להרפות, ולסמוך עליו...

ומשם להתקדם.

כמה דברים פרקטיים -

אם אני מתלהבת - זה ממש מדהים! זה אומר שיש לי חיבור משמעותי לכוחות הנשיים שלי, לרצון הבריאה והפשוט להתחתן גם אם הוא יגיד לא - אז מה. אני במקום נכון, בריא וטוב! חשוב להתחבר לזה

ואם אני לא מתלהבת - זה ממש לא אומר שלא פגישה ראשונה היא מלחיצה בטבעה. המתח לא פעם מכבה את ההתלהבות. וגם מבחינתו יכול להיות שהוא מתוח ולא לגמרי הוא הכל בסדר.

אם אני מתלבטת - מותר לי. זה הגיוני מאוד.

ההמלצה הרגילה היא להמשיך לפגישה הבאה, ואולי אפילו עוד אחת, מתוך הנחה שכשמכירים עוד קצת, ויש יותר נינוחות של היכרות, זה יכול ממש להתאים בהמשך.

בגדול, ספק פגישה שניה - לקולא, כלומר להיפגש

אבל כמוכן אם את מרגישה שזה פשוט לא שייך, ממש לא שייך, מותר לך לחתוך

הכותבת היא ראש מכון עומק הקשר - מכון העוסק באימון רגשי וליווי לקראת

חתונה 058-4170276

סיפורי חסידים | זמן וזדמן

לצקת את אדני הקודש

לח, כז

"לצקת את אדני הקודש" – מאה אדנים היו במשכן ומאה ברכות חייב אדם לברך כל יום. כשם שהאדנים שימשו יסודות למשכן, כך הברכות הן היסודות לקדושת חיי היהודי. "אדן" מלשון אדנות. כאשר יהודי מברך ברכה הרי הוא מכריז ומודיע כי הקב"ה הוא אדון העולם. (חידושי הרי"מ)

שלמה לימדתי תינוקות של בית רבן וזה כל מה שהצלחתי לחסוך".

זהרו פניו של הצדיק ועם זאת הרצינו במחשבה עמוקה. הוא נטל את המטבע בכף-ידו ואחזו בחוזקה כמו היה אוצר יקר. כעבור רגע השיב את המטבע למלמד ואמר: "נתינתך מקובלת לפני ולפני הקב"ה. כעת קח את המטבע ממני, עשה בו כטוב בעיניך ומובטח אתה כי יביא לך ברכה והצלחה".

חיש מהר עשתה לה השמועה כנפיים והגיעה אל כל בתי החסידים, בתי-המדרש ואכסניות-הדרכים באזור – מלמד אלמוני מעיירה רחוקה זכה לקבל מהצדיק מטבע-סגולה שכל מי שיחזיק בו יזכה לברכה והצלחה...

כעבור שעות אחדות מצא עצמו המלמד מוקף בחבורה גדולה של חסידים שביקשו לרכוש מידי את המטבע המבורך. עד מהרה התפתח במקום כעין 'מכרז' שגם עשירי העיר נוטלים

מסדיגורה דומה היה לטירה מפוארת או שמא לארמון. המבנה כולו היה בצורת האות ח כאשר משני עברי חזיתו התנשאו שני מגדלים עגולים עם חלונות צבעוניים ופיתוחים מרהיבים. אל דלת הכניסה הראשית הובילו מדרגות רחבות עשויות שיש בוהק ואת המשכן כולו הקיפה גדר פלדה גבוהה.

בפנים היה המקום מפואר עוד יותר. היכל התפילה הענקי יכול היה להכיל יותר משלושת-אלפים מתפללים, ובכל זאת, בכל ההיכל כולו לא נמצא אף לא עמוד-תמך גלוי אחד לתקרה. הציורים הסטגוניים על הקירות והתקרה, פיתוחי העץ האמנותיים, נברשת הברונזה הענקית שהשתלשלה ממרכז גובה ההיכל, מאות מגורות הזכוכית הנוספות שהאירו את המקום באור יקרות והריהוט המסוגנן – כל אלה שיוו למקום מראה מדהים ביופיו.

רק מעטים בלבד מבין חסידיו הרבים של הצדיק ידעו כי דווקא מלמד עני ומרוד מעיירה נידחת, הוא אשר נדב את סכום הכסף הראשוני להקמת מקדש-מעט מפואר זה.

ומעשה שהיה כך היה:

פרנסתו של אותו מלמד דחוקה הייתה עד למאוד. משכורתו הזעומה הספיקה אך בקושי לפרנסת בני משפחתו, בצמצום רב. אף-על-פי-כן נוהג היה המלמד להפריש מדי פעם בפעם מטבע לתוך קופה מיוחדת, כדי שבבוא היום יצטבר בידיו סכום כסף שיאפשר לו לשחרר את פני רבו, הצדיק מסדיגורה. מדי שנה נהג לפקוד את חצר רבו והדבר היה אצלו בבחינת מסורת מקודשת שאין להפרה.

את הכסף צבר לא בשביל דמי נסיעה או הוצאות אכסניה, שכן את דרכו אל רבו עושה היה רגלי וגם לאכסניות-דרכים מעולם לא נזקק. את פרוטותיו הדלות חסך בעבור דמי 'פדיון', שהרי לא יעלה על הדעת להתייצב אצל הרבי ללא 'עולת ראייה'.

אותה שנה היו געועיו לרבו גדולים במיוחד. בקופת ה'פדיון' הקטנה שלו הצליח, במרוצת הזמן, לאסוף רובל אחד שלם מכסף. הוא יצא לדרך וליבו פרכס מהתרגשות. לאחר ימים מספר של הליכה ממושכת ונסיעות קצרות מזדמנות, הגיע סוף-סוף ליעדו.

הוא ניצב מול בית הרבי ועיניו נתלחלו בדמעות גיל. ברגליים רועדות קרב אל הפתח וביקש מהגבאים להיכנס פנימה אל הקודש. אלה חקרו ודרשו אצלו אם בעניין דחוף של עסקי-נפשות או לכל-הפחות עסקי-מונות מדובר. משנוכחו לדעת כי לא זה ולא זה, אלא סתם געועי חסיד לרבו הם שהריצו את המלמד מרופט הבגדים, דחו אותו מעל פניהם. "המתן עד ליום שישי, אז תוכל לראות את הרבי עם כל שאר האורחים", אמרו לו.

משנוכחו לדעת כי לא זה ולא זה, אלא סתם געועי חסיד לרבו הם שהריצו את המלמד מרופט הבגדים, דחו אותו מעל פניהם. "המתן עד ליום שישי, אז תוכל לראות את הרבי עם כל שאר האורחים", אמרו לו

בו חלק. לבסוף גברה ידו של הגביר הורנשטיין מראדומישל אשר נתן בעד המטבע עשרת-אלפים ורובל כסף טבין ותקילין!

בראותו כיצד ברכת הצדיק נתממשה במהירות כה רבה ובאורח כה מופלא, ביקש המלמד להיכנס אל הרבי ולהודות לו על כך. הפעם נהגו בו הגבאים עין-טובה והדלת נפתחה לפניו ביתר מהירות.

הוא היה לבוש באותה קפוטה עלובה ובאותו שטריימל מרופט ככפעם הראשונה, בהבדל אחד – בכניסתו הקודמת היה בידיו רובל כסף ואילו כעת הניח על שולחן הרבי אלף רובלים, מעשר מרווחיו. "רבי", לחש בקול רועד, "ברכתו הטהורה של הרבי התגשמה במלוואה ואני שמח לתת 'פדיון' נאה מכפי שהבאתי בבוקר".

פניו של הצדיק מסדיגורה האירו באור מיוחד. הוא הביט במלמד ובכסף שבידיו, חליפות, ואמר: "שמע נא יקירי. לאחרונה עלה בדעתי להקים קלויז חדש, גדול ומפואר. דומני כי 'פדיון' זה שבא לעולם מתוך אהבת ה' אמיתית ואמונה זכה ותמימה, אין ראוי ממנו להיות ה'נרבת לבו' הראשונה לבניית אותו מקדש-מעט שאקים".

כאמור, כספו של המלמד שימש בסיס להקמת בית-המדרש הגדול והמפואר בסדיגורה.

המילים הללו פגעו במלמד עד עמקי נשמתו. כל הדרך ציפה לראות את פני רבו אהובו ועתה עליו להמתין עד לסוף השבוע!

ליבו לא היה מוכן לשאת זאת. הוא תבע במפגיע להיכנס אל הרבי "מיד!". אולם הגבאים לא התרגשו יתר על המידה מדרישתו הנחרצת והראו לו את הדרך אל מחוץ לבית.

המלמד לא וויתר להם. בסערת-רוחו הודיע לגבאים כי כל עוד לא ימולא מבוקשו, לא יעזוב את המקום. וכך אמנם עשה. הוא התיישב על המדרגות שבקדמת הבית ולא מש מהן. עברה שעה, עברו שעתיים, חלפה לה יממה שלמה והמלמד עודדו שם.

כעבור יממה ומחצה, החליט הגבאי הראשי לספר לצדיק דברים כהווייתם. התפעל הצדיק מנחישותו של המלמד והורה להכניסו פנימה. יצא הגבאי אל המלמד ומסר לו את דבר הצדיק. המלמד לא ידע את נפשו מהתרגשות. במהירות הבזק נשא את רגליו אל המקווה, טיהר עצמו בסילודין, לבש את קפוטת השבת הבלויה שלו ואת השטריימל המרוט שם על ראשו, ונכנס פנימה אל הקודש.

בלב פועם ובעיניים דומעות פסע לעבר הצדיק שקיבלו במאור פנים והושיט לו יד חמה לשלום. ביד רועדת הגיש המלמד את פתקתו ביחד עם מטבע הרובל. "רבי", הסביר כמתנצל, "שנה

ספרי איכות לכל המשפחה להשיג בחנויות הספרים המובחרות הפצה ראשית: 03-9600770

זמן רודרמן להתרגש, להחכים, ליהנות.

פקודי

והרי זו הוראה לכל אחד בעבודתו, שבכל מצב שבו הוא נמצא אסור לו להתייחס ח"ו, כי אדרבה, אם הוא שרוי בהעלם הרי שמתוכו יוכל להגיע לגילוי נעלה ביותר. וכשם שהדברים נכונים בפרט כך הם נכונים גם בכלל, בנוגע לסדר הדורות, שכן יש המקשים: כבר היו בעולם דורות נאים ומתוקנים יותר מדורנו, ובכל זאת היו רחוקים מן הגאולה, וכיצד דווקא בדור כשלנו תבוא הגאולה? אך אדרבה, היא הנותנת: דווקא מתוך ההעלם יבוא גילוי נעלה ביתר שאת.

אנו עומדים כעת סמוך ונראה לאור הבוקר, ודרכו של עולם שבשעה זו גוברת השינה. יש להיזהר אפוא שלא לשקוע בשינה, אלא להתעורר לאור הבוקר, עד שנוכה ל"לילה כיום יאיר" בביאת הגאולה השלמה. [ע"פ רבי מנחם מנדל מלובביץ', ליקוטי שיחות ח"א, פקודין]

לקשר כל התפילות

ויקם משה את המשכן

וצריך כל אחד לכוון בתפילתו שיקשר עצמו לצדיקים שבדור, כי כל צדיק שבדור הוא בחינת משה משיח, כמו שמצינו שהצדיקים קורין זה לזה משה, כמו "משה שפיר קאמרת". ומשה זה בחינת משיח, כמו שכתוב (בראשית מט): "עד כי יבא שילה" - "זה משה משיח". וכל תפילה ותפילה שכל אחד מתפלל הוא בחינת איבר מהשכינה, שהם איברי המשכן, שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא בשייפא כל חד לדוכתיה [להעלות כל חלק וחלק למקומו] אלא משה לבדו, ובשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפילות לצדיק הדור, כמו שכתוב: ויביאו את המשכן אל משה. והוא יודע לאעלא בשייפא ולעשות התפילה קומה שלמה, כמו שכתוב: ויקם משה את המשכן. [ע"פ רבי נחמן מברסלב, ליקוטי מוה"ר ח"א, ב: 1]

הנדיבות לא תוכל להתקלקל

משפן העדת

ברש"י: "משפן העדת - עדות לישראל שוויתר להם הקב"ה על מעשה העגל, שהרי השרה שכינתו ביניהם". ואין זה שהקב"ה ותרן, אלא שכן הוא בדין, שיש מי שזוכה בדין ובמשפט שיהיה הקב"ה ותרן כנגדו.

והעניין, כי עיקר שורש חיותם של בני ישראל דבוק בבורא יתברך. ועל כן, הגם שהחטא עושה רושם, אין הוא יכול לנתק שורש אהבת בני ישראל לה' יתברך, כמו שכתוב "מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה" (שיר השירים ח). וזה עצמו נתברר באמת על ידי נדבת המשכן אחר החטא, שהייתה אות לחביבות בני ישראל שנקראו "בת נדיב" - בתו של אברהם אבינו ע"ה שנקרא נדיב" (שיר השירים ז; סוכה מט).

וזה הנדיבות לא תוכל להתקלקל בלב איש ישראל, ולכן משפט ה' אמת לוותר כנגדם, כמו שכתוב: "אִהְבֶם נדבה" (הושע יד). ואפשר לפרש בזה גם כן מה שכתוב שעניין המשכן הוא "שנתמשכן בעוונותיהם של ישראל" (במדבר רבה יב), פירוש: כיוון שאי אפשר לנקודת הנדיבות שתינתק מהם, על כן כשנפלין ממדרגתם ניטלת מהם הנדיבות לזמן מה, כמובא בספרי קודש שמי שנשמתו ממקום גבוה היא מסתלקת ממנו קודם החטא, כי החטא אינו יכול ליגע שם. ולכן אמרו שהמשכן נגנו ולא נאבד ח"ו, רק כשנוכה יחזיר לנו הבורא יתברך הכול. [ע"פ רבי יהודה לייב אלטר מגור, שפת אמת, פקודי תר"ח]

לילה כיום

ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד

סמיכות הפרשיות שבין פרשת פקודי לפרשת ויקרא מוציאה אותנו מן ההעלם אל הגילוי; ממצב שבו שורה הענן על המשכן ואינו מניח למשה לבוא אל תוכו, למצב שבו בוקעת מתוך ההעלם הקריאה - "ויקרא אל משה" (ויקרא א) - ופותחת סדר מחודש של גילוי.

ידוע בחסידות שהגילוי הבא לאחר ההעלם נעלה יותר מן הגילוי עצמו, כפי שניתן לראות בעבודת התשובה, שדווקא לאחר הריחוק וההעלם שגרם החטא אפשר שיתגלה לאדם אור נעלה ביותר, ועד שכאשר הוא זוכה לתכלית התשובה הנה "זדונות נעשו לו כזכיות", מה שגם צדיקים אינם פועלים בעבודתם. משמעות הפיכת הזדונות לזכיות היא שלא זו בלבד שההעלם נדחה ובטל, אלא שהוא עצמו הופך לאור - "לילה כיום יאיר" (תהלים קלט).

לקבלת העלון לפני כולם
 כנסו לכתובת או סרקו את QR ותכנסו לרשימת התפוצה שלנו
bit.ly/karov

העלון נשלח בל"נ במייל בכל יום חמישי

מעיינות
 בית הוצאה לאור לספרות חסידיית

להשיג ברשתות דברי שיר, אור החיים, יפה נוף, קה"ת 200 חנויות ברחבי הארץ

להזמנות באינטרנט להיבנסו: **איכה**
 ayeka books + judaica

השבתם שבפורים הכל הפוך? תחשבו הפוך!

בואו לגלות את סודו של פורים מתוך שיחותיו העמוקות של הרבי מלובביץ'

שיירה של שיגרה

סיפור

דוד וייס

הוצאתי חמישים ש"ח ונתתי לה. טופח לעצמי על השכם, שהנה עמדתי בניסיון בו ביקשתי (לא) לעמוד. וככה חמוש בצדקה מהודרת, אמרתי להיכנס לתפילה ברגל ימין וברוח טובה, למרות האיחור. אבל מיד נוכחתי בחוסר הדיוק של המעשה, נוכח דו שיח נוסף שנרקם בתוכי, לא מעט על חשבון התפילה: 'תראו את הצדיק שלנו, זורק שליש מכספו לצדקה, ממש הבעש"ט שבדור, הכשרת את הדרך לנס מעל הטבע, לפתיחת שערי אורה... שערי פרנסה, ממש בקרוב הא?' מציניות עברתי להתגוננות התקפית ומפוקחת – 'תרגיע את עצמך מהר, אתה הרי יודע שבקושי שחררת את הכסף, וגם זה רק לצורך תדמית ה'מאמין'. ככל אופן בגלגול הזה נועדת להיות עני, תמיד מהיד לפה, בלי גרוש להוציא על יותר מההכרחי. אולי אם תלמד לשמוח במה שיש 'בוא שינוי, אבל עד אז תוריד ציפיות ומהר'. אותו קול פנימי מבויש מהבוקר, שעודד אותי לתת את הצדקה ביקש שוב לומר משהו. 'מה אתה רוצה עכשיו?' שאלתי בקוצר רוח. 'אדרבה', פתח בהיסוס, 'ראשית, כל הכבוד על הצדקה, ושנית – אולי זה באמת היה ניסיון שה' רצה שתעמוד בו כדי להשפיע לך לכל הטוב שהוא יודע שאתה רוצה לעשות בעולם, תן למחשבה הזאת הזדמנות'. בעודו מדבר תהיתי מי הוא זה המנמיך לו את הווליום כמעט עד הסוף, מעדיף שאשאר עם הקול המוכר שחושד בטוהר ליכי ואוהב את אזור הנוחות של דקדוקי הענינות. 1-0 ליצר הרע.

אחרי התפילה, שמרוב עייפות ומעוף ריקושים מהצדקה המוגזמת, לא כיוונתי בה מילה, מיהרתי הביתה. קיוויתי שהכול מאורגן פחות או יותר כי – מה אומר השעון? תוך 17 דקות אני אמור להיות בעבודה אחרי שאניח את שלושת בנותי, לבושות, מחייכות ומצוידות בסנדוויצ'ים טריים בגנים שלהן. בסלון חיכתה לי צגינה טיפוסית של בוקר, מיחלת לקצת חסד וכף זכות, שהרגשתי שאין ביכולתי לייצר כבר כאשר נפתחה הדלת: נוות ביתי מחייכת אלי, חיוך שאני מפרש – 'זה מה יש, שמור על שלוה' תוך שהיא מנסה לקדם את התלבשות הילדות, מחליפה לקטנה חיתול, מעודדת את

קמתי בבוקר מאוחר. השעון המעורר רדום בידי. מנסה בעייפות מזורות להבין אם יש סתירה בין יהדות על החיים ולהתבאס מהאיחור לתפילה, או שאלה שני צדדים של אותה מטבע... ידעתי שאני יכול להתפלל ברוגע בבית, אבל בכל זאת העמדתי פני ארי ובקעתי כאפרוח את קרום השמיכה. בדרך לבית הכנסת הרגשתי בעומק הכיס את 150 השקל שקיבלתי אתמול מהמטופל שלי משתפשים, ונזכרתי לרגע בתכנונים שהיו לי לעבור בעזרתם איכשהו את השבוע הזה, עד המשכורת – קצת לדלק, קצת לחלב או מטרגה, קצת לחם וירקות, איכשהו זה אמור להספיק. ואז הבחנתי במחשבה שאם מישוהו יבקש צדקה אז היום יש לי אור ירוק וזהר מעצמי לא לתת לו, כי היה לי את זה בשטרות של מאה ושל חמישים. 'תמיד אפשר לפרוט' – ניסה להשמיע את עצמו קול אחר בתוכי. מאחר שהקשבתי לו המשיך לדבר: 'בעצם למה אתה כבר מחליט ככזו בהירות לא לתת? תנסה להתבונן שזה לא כסף שלך' (כן אבל אני חייב כל שקל כדי לשרוד את השבוע הזה) 'אתה כבר יודע שמי שנותן הופך את עצמו כלי לקבל' – המשיך הקול הרוחני לחמוד את כספי בסימאיותי המאירות. (יופי של דרשה – אבל מאיפה?) 'מה' יתברך! 'אה נכון' – נזכרתי, כמי שנתפס בקלונג 'טוב, ישכויח על החיוק, אבל אני כבר צריך להיכנס לתפילה אז בוא ניפרד בתפילה שלא נבוא לידי ניסיון'.

איך שנכנסתי לבית הכנסת ניגשה אלי אמה ללא פחות משנים עשר ילדים: אחת אחרי ניתוח ואחרת לפני חופה, מתחננת בהשתפכות דרמטית שאתן לה משהו תוך שליפת מסמכים המעידים בחתימות רבנים על מסכת צרותיה והרעפת ברכות על החשבון. הרגשתי שההשגחה לא רומזת בעדינות, אלא מאותתת בברור: ביקשת ניסיון – קיבלת. (תוך שאני מנסה להתחכם ולציין בעדינות שביקשתי לא לבוא לידי ניסיון, נזכרתי שה' רואה ללב, ושם התברר שדווקא מצאו חן בעיני דברי הקול הרוחני מהבוקר).

מוקדי מבחן התוכנית השנתית

מוקד מרכזי:

ירושלים

יום ראשון ב' ניסן

אולם 'נחלת יהודה'

שע"י ביהמ"ד הגדול בעלז

רחוב דובר שלום 6 ירושלים

מודיעין עילית

יום רביעי כ"ז אדר שני

אולמי 'אור יחזקאל'

רחוב רשב"י 21

בני ברק

יום רביעי כ"ז אדר ב

אולמי 'קונטיננטל'

רחוב בן יעקב 21

חיפה

יום רביעי כ"ז אדר ב

אולמי 'נדבורנא'

רחוב מיכאל 17

אשדוד

יום רביעי כ"ז אדר ב

אולם 'ויזניץ'

רחוב בעל הנס 14

שומרון - יבנה

יום רביעי כ"ז אדר ב

ביהכ"ס הספרדי

מתחת לשיבת 'רועה ישראל'

לרישום למוקד המבחן

במוקד לב לדעת:

072-221-9050 שולוחה 3

לב
לדעת

תפארת שמשון

הבינונית שתזדרז ופניה מביעות עכשיו - טוב שהגעת ובוקר טוב, אבל בבקשה קח עכשיו פיקוד כי אני כבר די קרובה לסף ועוד לפני הקפה. לא אמרתי בוקר טוב חייכני, שידרתי קוצר רוח עצבני על שלא הכול ערוך למסדר האבא-מפקד שאני, הממהר כמו תמיד לעבודתו. סיננתי חוסר אמונה שזה קורה לי - לא רק לבית כנסת, גם לעבודה אני עומד לאחר, כנראה די בגדול. פניתי להכנת הכריכים. הזמן המשיך לרוץ תוך כדי שהגדולה לא אוהבת את המכנסיים והשנייה לא מוכנה כאלו גרביים ואני מרגיש שזה כבר 2-0 גדול ליצר הרע על הבוקר. מיהרתי להתיישב בסלון, מנסה ליישב את עצמי ולהילחם בהערות שעמדו לפרוץ מקצה לשוני לכל עבר. פתאום נזכרתי שבכיס המכנסיים השני, שמת לי למשמר לפני כמה ימים שיר שכתבתי, לקריאה בעתות משבר. הוצאתי וקראתי: "ההבנה ממשיכה לא לוותר, את הרגש הקר לעורר, להבין בתוכו ולא רק מעליו, שהנצח תמיד כאן ועכשיו, בתוך אינסוף גלקסיות גרגיר של כוכב, בו הבורא נותן חיים לברואיו, מי שער לכך ומי שישן ומי שבדרך אגב, כולם מזומנים להפיק מגושי הכאב שירים של זהב..."

חייכתי בבוז וחוסר אונים והנחתי חזרה בכיס, תוך שאני שועט לעבר החדר של בכורתי לראות עד כמה התקדמה. בשירים אולי אפשר להפיק מגושי כאב שירים של זהב, אבל למראה בתי הנוכרת בארון בחיפוש גרביונים לא קרועים, עלה בי רצון פשוט לצרוח עליה כאן ועכשיו. שוב העמדתי פני ארי והתגברתי (בקושי) גם עליו.

השעון שעט אף הוא קדימה. ידעתי שעלי להעביר מיד למהלך האחרון של המלחמה והזכרתי לעצמי יום מותי בניסיון נואש להרגיע התפרצות של בוקר על בנות ביתי החביבות, שהמשיכו להתארגן במה שנראה לי עצלנות מופגנת נוכח לחץ הזמן ששפת גופי המשיכה לשרד. כמעט ועברתי מלחשושי ייאוש לצעקות של ממש, אבל איכשהו החזקתי בחזון יום מותי שבו אאלץ לראות שוב את התנהגותי בבוקר הזה וארצה לקבור את עצמי עוד יותר מרוב בושה ושכחת אלוהי, כמה ביזיון וקלון יהיו מנת חלקי, שנלחצתי כל כך מהפסד של כמה שקלים במשכורת והלחצתי ככה את כל נפשות ביתי, בפרט אחרי אפיזודת הצדקה והאמונה שניסיתי לייצר קודם בבית כנסת... 'מה לעשות', התגוננתי כביכול כבר עכשיו בבית דין של מעלה - 'היו לי את האילוצים שלי, תגידו בעצמכם - איך אפשר לא להתחרפן מאיטיות כזאת' סיננתי תוך שאני בוהה בבתי בוהה בחלל הדחוס מלאכים. 'כבר איחרתי השבוע, והזהירו אותי שבפעם הבאה זה עלול להגיע לפיטורים...'

הרשיתי לעצמי לרגע להפליג על גבי המחשבה האחרונה הזאת שבאחת הפכה לאחרונה חביבה: אדרבה - הנה אני מאחר ומפוטר. לוקח אוהל, לוקח את משפחתי וחוזר לטבע, לים, למדבר. מרגיש שוב את עצמי באמת, אחרי שנים של צמצום שאי אפשר לתאר, בלי לשמוע ציוץ ציפור בבוקר (דווקא היום האוויר מלא ציפורים מצייצות, כמו להמחיש עד כמה התרחקתי מהזמן בו הרגשתי בכל ציוץ פעימת גאולה, בכל פעימת לב וכניסה של אוויר לריאות השגחה מלאה בחמלה) כמה רחקנו משם בשגרת ההישרדות, העבודה, הטפסים, המכוניות והקניות. והזמן הזה שעף בציפייה לשבתות שיגאלו אותנו לרגע ממעוף מוזר אל תכלית לא ברורה, שם ננוחם באהבה אינסופית מהלעג לרש שהיינו ליצר הרע...

...כבר עמדתי לסיים תחילת יום במין תבוסנות מחפירה,

כפרת עוונות שתהייה הלוואי מהכאב ששוב נדחק למגירה,

אבל הנה בתוך הדממה הדקה התעבה לפתע קול השירה,

הציפורים הרעידו בחוץ שלהבת אור העליון, למעלה מכל הגדרה,

חסד מאיר פילח פתאום את כל תהומות השגרה

וראיתי שאני הרואה שמוראה את הכול והיכן יש לי בחירה -

להחזירו עד אליך, בורא אותי שוב קרוב לעץ החיים, טרם טעמתי מפרי הטוב והרע,

ודאות היותי פשטה בכל תו ותחושה, מתיכה גל קטן שהייתי באוקיינוס של אור מתוק ונורא,

והייתי היודע והידוע וזה שאינו יודע דבר, לו דבר לא קרה,

ונתתי לו ללמד אותי לדעת אותו בכל רמז חיים, כל מה שיבוא עוד לטוב ולרע,

שיוויתי אותך בתוכי, לנגדי, בעדי תמיד, בל אמוט מהזכות שתמיד אליך אקרא.

ושלא ארצה עוד דבר, רק לראות לפני ירדת המסך שהכול סרט קצר,

לקראת הנצח שאתה נותן למי שרואה אותך בו, נותן לו להיות מאושר.

einmooda@yahoo.com

הם רוצים רבנים שילמדו אותם תורה!

אהרן חברוני

שכדי להוריד מתח, צריכים לקחת את הפמיניזם או הליברליזם הרדיקלי ולמצוא את הטוב שבהם. מה קורה בסוף? הם נכנסים לשבי ממנו אני וחבריי יצאנו”.

מנקודת מבט של חילוני לשעבר – מה הן לדעתך נקודות החזקה והחולשה שלנו?

”יש לתורה הגואלת כוח לגאול את הדור, אבל צריכים ללמוד אותה נכון. כשנמצאים בישיבה עלולים ללמוד על אובייקט זר – על ‘הדור’, כאילו הוא ‘מישהו’ במקום לחוות את הגודל שנמצא חי מולנו ובתוכנו. לפני שחזרתי בתשובה אמרו לי ‘אתה הדור’, אבל כשחזרתי בתשובה העבירו את ההתייחסות לחילונים שבחוק. כשהרב קוק דיבר על הדור הוא דיבר גם על הדתיים והחרדים. במקום שבו ישנם אידאליים, שם אנחנו מוצאים את הגדולה של הדור; והם נמצאים אצל הדתיים, החרדים, המסורתיים והחילונים, זה חוצה מגורים. בציבור הדתי זו הלאומיות שמוציאה לפועל את האידאליים, ואילו אצל החרדים זו השקידה בתורה שגם היא ודאי אידאל! לפעמים מרוב שאנחנו רוצים ללמוד מהחילונים שוכחים את הדברים הפשוטים. לרב קוק היה פשוט שצריך ללמוד מהחרדים אבל הוא חידש שאפשר ללמוד גם מהחילונים ויש כאלה שלקחו את החידוש של הרב קוק ושכחו את המובן מאליו. מהמסורתיים למשל, צריך ללמוד את הקישור החזק למשפחה, את אמונת החכמים וחיבת המצוות הפשוטה. בלי פלפולים”.

החיים הדתיים-לאומיים לפי אסמן, הם סיפור של הסתבכות שכדאי לפרק. מכל ציבור ומגור ניתן ללמוד את מה שטוב בו; בראש ובראשונה מציבור שומרי המצוות. אל תנסה ללמוד מהחילונים להיות חילוני, ובמקום ללמד את החילונים מה טוב בחילוניות, פשוט תלמד אותם תורה.

איתי אסמן (35) נולד בנצרת עילית, משפחתו עלתה ארצה בשנות ה-70 מברית המועצות, זמן רב לפני נפילת החומות ולפני שמישהו יכול היה ללמד אותם מעט יהדות. “הפעם הראשונה ששמעתי קידוש היתה בצבא. הייתי מנותק לגמרי מיהדות ומסורת, הייתי אנטי-דתי, שאלתי ‘מה העבודה הזאת לכם?’”. בהמשך הוא ישרת בצבא, שם יפגוש בני ישיבות הסדר שמותירים עליו רושם עז. “היו להם תשובות עמוקות, נחשפתי לאורח החיים הדתי ובעיקר למשנת הצינונות הדתית הפועלת עבור כלל ישראל בראייה של ‘תחיית הקודש’. התחברתי לזהות היהודית ההיסטורית שלנו כעם. הבנתי שתקומתה של מדינת ישראל אינה תופעה סתמית”. אסמן מבקש ללמוד תורה בתחילה במסגרות חרדיות, אבל מוצא שהן אינן מקומו הטבעי: “הרגשתי שהרב קוק מעריך את הפוטנציאל הרוחני שלי ונתן לי מקום, וכך עברתי למכון מאיר ובהמשך לישיבת עטרת ירושלים”.

כיום הוא חלק מעמותת ‘תורת לחימה’ שעוסקת בהסברה ציבורית בנושאי הצבא – לצד כתיבה פובליציסטית במסגרות שונות.

כמי שבא במגע עם חילונים על בסיס יומי, מה לדעתך האתגר המרכזי בקרוב לתורה?

”אני חושב שאנחנו לא מאמינים בנשמה שעומדת מולנו. כלומר מפחדים לדבר יהדות; לקרוא בשם שמים”.

אבל הסיבה ברורה, אני לא רוצה להרחיק אותו!

”הדבר הזה, שרוצים לקרב אדם בלי לקרוא בשם ה’, הוא חיסרון בשני דברים: חוסר אמון בנשמה הגדולה שמולנו, וחוסר אמונה בקדוש ברוך הוא שהוא יודע מה לעשות. אני חושב שהאמירות של ‘מצווה לומר דבר הנשמע’, נובעות מפחד. אנשים לא מבינים שהחילונים לא רוצים לשמוע את התרבות

הזרה שהם כבר מכירים אותה. לא פמיניזם או לאומיות חילונית מעניינים אותם. הם רוצים רבנים שילמדו אותם תורה!”.

להבנתך, הצינונות הדתית מבינה את תפקידה?

”הצינונות הדתית היא תנועה מופלאה, אך יש בה קולות של בלבול. אני שומע על כאלו המבקשים לייצר סינתזה בין החילוניות ובין הדתיות ותולים זאת ברב קוק. אני חושב שהם טועים בהבנת דבריו ועל אלו אפשר לומר “רבים חללים הפילה” – ניסו להתקרב לציבור החילוני ובסוף חולנו בעצמם. אני חושב שזה נובע מנאיביות מצד אחד וחוסר הכרת התרבות מצד שני”.

”יש לנו מה ללמוד מהחילונים – את היושר, בקשת האמת והחירות ועוד, אבל הצינונות הדתית נתפסת לדברים הכי פחות מתאימים ללמוד מהם; מהתרבויות הזרות שהחילונים עצמם ‘שבוים’ שלהן. ישנם כאלו החושבים

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 03-5255355 ry@neto.net.il

זכר לחיים השלם

מחבקים את החיילים הבודדים

היו שותפים למימון משלוחי מנות שיחולקו בפורים לחיילים בודדים תושבי תל אביב

99 מתנה לכל התורם 30 ₪ לחודש למשך שנה	3 ספרים מתנה לכל התורם 60 ₪ לחודש למשך שנה	5 ספרים קומיקס מתנה לכל התורם 90 ₪ לחודש למשך שנה
---	--	---

ראש יהודי • אהוב • אהאמן • אקרז רחוב האומן 25, ירושלים | לפרטים ולתרומות: 02-6794122, 052-5665005 | הקישו בגוגל: תורמים לראש יהודי

התפעל מהגודל הרב של הקהילה

התורה שלי

ביום הגדול הזה אמר אליקים: "באתי לקניי תורה, לא להפסידה".

הוא לא חשב על הפסד הכסף, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכבוד, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד החיים, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

הוא לא חשב על הפסד הכל, אלא על הפסד התורה.

תקציר:
אמו של הינד לא הספיקה לומר דבר למגיד,
אך לא היה בכך צורך. המגיד הקדוש זיזר
את תלמידיו לקבל את השבת מוקדם, ולסיים
במהירות את סעודת ליל שבת קודש.

או-אה...
מתחילה ירידה,
לאט לאט...

אני... אני עומד
באוויר
מרחיק!

הו, לאו הצילח

אני חפשי בריא
ושלם וחפשי

נחיתה רכה
נעימה...

אאאאו!!!

אני לא מפתח לא
אשאר כאן להתנצר
בשום אפון אעשה
את שלי, והשם יהיה
בעזרי

ואז יתחזק לבו
באמונה ברוחה
ויתמלא בשחון גמור
בצור ישער...

הכלבים אם המפלצות האלה לא
ישעו אותי בשניהם, אז הנביחות
שלכם יעירו את כל הקמרים...

או... עוד לא... החצר הפנימית
של המנזר... בדיוק מתחת
לסדרי השנה של הקמרים...

איזה חמודים, אפלו
ציוץ קטן הם לא
מוציאים

שנהו בחינת:
ולכל בני ישראל
לא יחרץ קלב
לשגרו

המשך בשבוע הבא

המשפיע הרב שלמה חיים קסלמן זצ"ל

שיחה של פורים בצהריים

אפשר להצליח לאהוב את ה', להתענג על כך ולהתפלל תפילה עשירה > לעשות אתכפייא זה לא להיות פרוש מענייני העולם הזה > איך גובים צדקה מהעשירים ומה ההבדל בין חב"ד לקוצק?

בכלל, כמו שלכל דבר יש אמצעי מדידה משלו: מד לחץ דם, מד טמפרטורה, כך התפילה היא המד למצב הרוחני של האדם. אם התפילה זורמת או יבשה, איזה מחשבות באות לך וכמה זמן אתה מצליח להתרכז, האם אתה שוכח באמצע איפה אתה בתפילה...

העניין הוא שאי אפשר לקפוץ כך סתם להתבוננות. צריכים הכנה והקדמות, וההקדמה הכי טובה היא 'אתכפייא', לכופף ולכפות את היצר. אם תנסו, תראו שההתבוננות הולכת כך יותר טוב. איזו אתכפייא למשל? יש כאלה שבשבילם האתכפייא היא לקום ברגע שהשעון מצלצל, לשתות תה בלי סוכר, קפה בלי חלב. דברים כאלה.

שמעתי מהרב יקותיאל פרקש אמרה בשם הרבי הרש"ב: בכל קהילה יש עשירים ויש עניים, ויותר קל לגבות צדקה מהעשירים מאשר מהעניים. כך גם בגוף האדם - יש חלקים עניים כמו אוכל, שינה, וכשאתה פוגע בהם, לאדם קשה לתפקד. אבל יש חלקים עשירים - דיבור וראייה, "בולם פיו מלדבר, עיניו מלראות" כפי שאומר התניא. אלה הם חלקים עשירים שאפשר לחתוך בהם מכל הצדדים ועדיין תישאר בריא וחזק. בא לך להגיד משהו - אל תגיד, את הטלפון דחוף עמוק לכיס לשעתיים, אל תסתכל איפה שלא צריך, וכן על זה הדרך. רק עם העשירים תתעסק, כמו שמספרים על עיירה אחת שבה היו כולם עניים. בשבת עבר אחד המתפללים ליד התיבה ונכנס לדקות גדולה בזמן ששרו "אנעים זמירות". שאלו אותו, מה קרה שפתאום התעמקת כל כך בתפילה? הוא אמר להם, "תקשיבו למילים: 'עניים - זמירות'

מספרים על בחור ישיבה אחד, ירא שמיים ותלמיד חכם, שבא פעם לרבו בשאלה: "יש מצווה אחת בתורה שאני לא מבין, וגם לא כתוב בשום מקום איך מקיימים אותה. מה עושים?" הרב הביט בו בתימהון ואמר "איך דבר כזה. לכל מצווה יש הלכות, שולחן ערוך. על איזו מצווה אתה מדבר?". והבחור ענה: "ואהבת את ה' אלוקיך...".

אהבת ה' היא מצווה שונה ויוצאת דופן. לשאר המצוות יש גדרים ברורים, אם הנחת תפילין או הדלקת נרות שבת - קיימת, לא הנחת ולא הדלקת - לא קיימת. אבל מצוות אהבת ה' היא מיוחדת, שהרי היא מצווה שבלב, ומי יכול לצוות אותנו להרגיש משהו?

הרבי מלובוביץ' היה מצטט את ר' אייזיק מהומיל, ששמע מאדמו"ר הזקן, ששמע מהמגיד ממזריטש, ששמע מהבעל שם טוב, שאת מצוות אהבת ה' מקיימים כשעושים דברים שמביאים לאהבת ה', גם אם לא מרגישים אותה בפועל. אך יש בחסידות גם התייחסויות ישירות להגדלת רגש האהבה.

איך עושים את זה? בעל התניא מפרט כמה דרכים להגיע לאהבת ה': למשל, "כמים הפנים לפנים" - רגש מוליד רגש דומה. כשאדם מתבונן באמת כמה הקב"ה אוהב אותנו, ואיך הוא היה מוכן לרדת לעומק הטומאה של מצרים כדי לגאול אותנו משם, וכשהוא מוסיף להתבונן בחסד שהוא עושה איתנו בכל רגע ובכל שניה - מיד הוא מתמלא באהבה עצומה.

דרך נוספת היא להתבונן בגדלות ורוממות הבורא, לנסות ולהבין עד כמה כל מה שאנחנו רואים זה רק זיו ואור קלוש של ה' יתברך, ואילו הוא עצמו נשגב ומרומם מעבר לכל מילה ומחשבה. או למשל, אפשר להתבונן בכך ש"הוא (ה') חייד", שכל נשימה ונשימה באה רק מה' לבדו, והוא מחייה אותנו ואת כל העולמות בכל שניה ושניה.

יש עוד כמה אופנים, אך הצד השווה שבהם הוא שכולם דורשים התבוננות - מחשבה עמוקה וריכוז. תוכן המחשבה אמנם משתנה, אבל הצורך להתבונן קיים בכלם. לפי הבעל שם טוב, ההתבוננות היא "הכשר מצוה" לאהבת ה', ואם קיימת אותה - קיימת את המצווה, בלי לבחון כמה אהבה הרגשת בלבך.

הבעיה בדור שלנו היא, שהוא חושב שהדיבורים על מחשבה והתבוננות לא שייכים לו. מדי פעם אני שומע משפטים כמו "לאף אחד אין ריכוז, הראש שלנו לא כאן", "התבוננות היא דבר יפה מבחינה תיאורטית, אבל בלתי אפשרית לביצוע", וגם "היום דורשים מאיתנו דברים כמו אהבת ישראל וקירוב, אבל ההתבוננות שייכת לדור אחר". אתם מסוגלים להעלות בדמיונכם מישהו שיאמר בטלפון "רק רגע, אני באמצע התבוננות?"

למרות שהיא נראית קשה, ההתבוננות לא באה כדי לגרום לנו לסבול. להיפך. אני זוכר שפורים אחד הלכנו כבחורי ישיבה לתת משלוח מנות למשפיע שלנו, ר' שלמה חיים קסלמן. אמרנו איתו 'לחיים' והוא הזמין אותנו להתוועדות קטנה, לא רשמית. זה היה בצהריים, עוד לפני המדרגה של "עד דלא ידע"... אחד הבחורים שהצטרף אלינו שאל אותו איך זה יכול להיות שהוא מתוך אותנו לעשות הכל: להתפלל, ללמוד תורה, לקיים מצוות, מתוך אהבת ה', בזמן שבחסידות כתוב שהמעלה הגדולה היא דווקא שאדם יכפה את עצמו, יעשה אתכפייא, ואם יש לו תענוג מעבודת ה' זה הופך הכל לחסר ערך? הרי אם מישהו נהנה מהמצווה, סימן שהוא עושה את זה בשביל עצמו, שהוא נהנה, ואז הוא כבר לא עובד את הקב"ה אלא את עצמו...

ר' שלמה חיים הקשיב ואמר לנו: "אם יש באהבת ה' אהבה ותענוג, ואפילו אם הם מגבירים את הישות העצמית, ה' התיר לנו את התענוג הזה". אז נכון, יש בזה ישות ותענוג, והאני שלי מחפש להיות יותר 'מרגיש', דבר לכאורה נמוך בעבודת ה' - אבל הקב"ה התיר לנו.

[אנעים זמירות], העניים ישירו, ו'עשירים - אהרוג' [שירים אערוג]...."

שמעתי שההבדל בין התפילה בחב"ד לתפילה בקוצק, הוא שבקוצק החזיקו שכל ההתבוננות צריכה להיות לפני התפילה והיו מאריכים בה הרבה, אבל התפילה צריכה לזרום ולא ארכה הרבה זמן - חצי שעה, ארבעים דקות. בחב"ד הוסיפו שצריך התבוננות לפני התפילה, אבל גם בתוך התפילה. מישוהו פעם אמר שר' שלמה חיים הצליח להגיע עם התלמידים שלו שיתבוננו שעה וחצי לפני התפילה ושעה וחצי בזמן התפילה. הוא היה אומר שהתבוננות בתוך התפילה זה הרבה יותר קל, כי עיקר העבודה הוא לפני.

היתרון של התבוננות בתוך התפילה הוא שאם התכוננת כמו שצריך ועשית 'עבודדה', עכשיו תקטוף את הפירות. היות והנפש הבהמית נחלשה והיא פחות פעילה ופחות 'מלכלכת', ברגע

שאתה מתבונן זה נקלט ואתה מרגיש את מה שהתבוננת. אם אדם רואה שההתבוננות לא הולכת, החשבון נפש לא הולך - מה יעשה? יש עניין שלפני התפילה, במיוחד שחרית, לא ידברו בכלל דיבורים בטלים. זה בכלל לא שייך לדבר; בלתי אפשרי להצליח אחר כך לכוון. כך כתוב באיגרת של בעל התניא: לפני שחרית - לא לדבר בכלל דברים בטלים, ולפני מנחה וערבית - אני לא זוכר אם שעה או חצי שעה.

אי אפשר להכחיש, אהבת ה' ואהבת העולם הזה לא הולכות יחד, כמו שאומר ספר 'חובות הלבבות'. ביראה זה עובד אחרת, ואדם יכול שתהיה לו יראת ה' ויראה מעוד דברים יחד... אם לפני התפילה היתה לך תאוה גדולה לעוגה - אין על מה לדבר, התפילה הזאת כבר אבודה, אלא אם תשרה עליך רוח ממרום.

אבל ברגע שיש אתכפייה בענייני העולם הזה, דבר ראשון אין מישוהו שמפריע לך כל הזמן, הנפש הבהמית. ושנית, כשעושים אתכפייה אתה מכריע את הסטרא אחרא, ובאותו רגע אתה מתקרב יותר לקדושה ואז כשאתה בא להתבונן זה נתפס יותר, מרגיש יותר, אתה מתחבר. **אין הכוונה שאדם יהיה פרוש מהעולם, בכלל לא.** אבל לפחות אל תהיה שקוע כל כך. אם אדם עסוק במסחר כי זו הפרנסה שלו, זה לא סתירה לתפילה, אבל אם הוא עסוק בחצילים - זה מפריע... זה שהוא רוצה שהבית שלו יהיה במורה והמרתוה, שיהיו לו הלבושים והמתגים הכי נחשבים, זה תאוה. אבל לאכול נורמלי, להתלבש נורמלי - לא על זה מדברים.

הרבי היה מורה ואומר שיתבוננו באופן שקודם כל קוראים ולומדים משהו בספר, ואחר כך משאירים את הספר פתוח בזמן שמתבוננים וחושבים, וזה יעזור לריכוז.

או למשל להסתכל מתוך סידור, ואפילו שאתה לא אומר את המילים מתוך הסידור, שיהיה הסידור פתוח. היתה עוד הנהגה אצל החסידים - לעשות 'קנייטש', קמט בדפי הסידור. הקנייטש היה סימן: "עד כאן הצלחתי להתרכז", ואחר כך או למחרת להתחיל להתרכז מהחלק בו עצרו. אז שאלתי פעם את ר' שלמה חיים למה הכוונה בדיוק, והוא אמר שכל זה נאמר רק במצב שהתפילה לא זורמת בהתחלה וצריך להתעקש, אז תרכז את העקשנות שלך מהקמט ואילך. אבל אם התפילה זורמת, הקנייטש הוא לא תירוץ - תתחיל להתרכז מההתחלה...

לחיים!

בס"ד

מסיים ללמוד בקרוב בישיבה ומתכנן ללמוד **הנדסה/רפואה/מדעי החברה/כלכלה?**

מהנדס תלמיד חכם!

**בחיים גדולים
אסור להתפשר.**

הקהילה הינשעית לסטודנטים

לימוד עיוני מעמיק בחברה מעצימה

מלגת קיום

גיבוש וחיי קהילה

תואר אקדמי בסבסוד מלא

הדירוג עליו

מערך היסעים חיים

מרחב חיים אידיאלי בחלוצה | למשפחות בני תורה בשנות האקדמיה

מסלול סטודנט בתורה | **מסלול סטודנט בתורה**

סב גולן משרה 3 בוגר ישיבת אלון מורה **סטודנט לרפואה** שנה שישית אוניברסיטת בן גוריון

"חבורה של אנשים שנתנו כוח להתחיל בתורה גדולה גם בימינו יום אינדיבידואליזם"

יטן כהן משרה 3 בוגר ישיבת שדרות **סטודנט הנסות חשמל** שנה רביעית המכללה האקדמית סמי שמעון

"היום אני מרגיש צורך להתחיל בקודש כמו בימים הראשונים של הישיבה"

למידע על מסלול **סטודנט בתורה** ותיאום פגישת היכרות **050-937-0004**

או חפשו **'קהילה הישיבתית לסטודנטים'** ב Google

יש לך שאלה בעבודת ה' ? סמס ל-
054-4530951

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

הרבנים שלי לא מרוצים מכך שאני לומד חסידות, אבל אני מרגיש שזה מאוד מחזק אותי... מה לעשות?

החסידות שהתגלתה על ידי ענקי עולם, הבעל שם טוב ותלמידיו הקדושים, אינה זקוקה להסכמות ולא להכשרים ממאן-דהו. גם המחלוקת שעוררה התנגדות עזה לתורת החסידות כבר פסקה כמעט לגמרי. ועל כן, לימוד החסידות היום הוא בסיס שכולם שותפים אליו במידה זו או אחרת, וכשם שכל רבותינו מכל גוויי הקשת הם בוודאי חלק מהגדלת התורה והאדרתה, כך בצורה עמוקה ונפלאה כל תורת החסידות היא חלק מהעושר האלוקי של הגדלת התורה.

יחד עם זאת, להדרכת הרבנים, כל אחד ואחד לפי עניינו המתאים לו, יש משקל. כשאדם בוחר ברב מסוים, הוא מקיים בכך את הדרכת רבותינו "עשה לך רב" וכולל גם את ההדרכות מה נכון ללמוד ובאיזה שלב. באופן כללי תורת החסידות היא בוודאי אור מופלא, ואשרי מי שזוכה לינוק ממנו, אבל כיוון שאיני מכיר את השואל בכלל אין לי יכולת לעסוק בשאלה הפרטית.

אם אמונה היא למעלה מהשכל, אז כל אמונה יכולה להיות למעלה מהשכל! איך נדע מהי האמת?

הביטוי "אמונה שלמעלה מהשכל" אינה מתייחסת לאמונה בכל הקשריה ומובניה. הפסוק אומר "פתי יאמין לכל דבר", ובוודאי מי שמאמין לכל שטות שמאכילים אותו, אין זו אמונה שלמעלה מהשכל אלא פתיות שלמטה ממנו.

אמונה שלמעלה מהשכל פירושה שבחלק הנשגב של החיים, יש לנו חיבור ותלות מופלאים בשורש, שלמעלה מהענף הפרטי שלנו ושל העולמות כולם. הקשר הזה הוא למעלה מעלה מהשכל, וכשמבקשים את החיבור למקור כל החיים כולם, הרי זו אמונה. הבקשה הזו מחפשת שהקשר יהיה חי וגלוי, והוא כזה על ידי ההתגלות לאבותינו ולעם ישראל כולו ביציאת מצרים ובמתן תורה.

למה ה' מתאווה לתפילה שלי? מה יוצא לו מזה?

הנחת השאלה היא שהמושג "תאוות ה'" דומה בכל צד לתאווה שלנו, וכשם שהתאווה שלנו נובעת מצורך, כך גם התאווה שלו יתברך נובעת מצורך. חלילה לומר כן! אצלו יתברך אין שום חיסרון, לא רצון ולא צורך, אלו נמצאים רק אצל הנבראים.

יחד עם זאת, כשמישהו זקוק לי, דווקא מפני כך החיבור נוגע במקום עמוק יותר. מי שאינו זקוק לי - גם אם נוצר בינינו קשר, הוא משני ותפור כטלאי על האישיות. ההזדקקות מחברת את הנפשות בעומק. וגם היתרון הזה איננו חסר אצלו יתברך, ובוודאי הקשר שלו אלינו עמוק ונשגב מכל מה שנוכל לספר על הנבראים, ומצד זה אנו אומרים שהוא מתאווה לתפילתנו - מצד עומק הקשר שלו כלפינו, ולא מצד הצורך.

לפרטים והזמנות
נתן: 050-833-1504

יותר נפוק! יותר מעניין! יותר קרוב!
ה פר ס ו ס ב ק ר ו ב א ל י כ ע ו ב ד !

קרוב אליך
עלון שבועי לעבודת השם בדרך החסידות

משנכנס אדר מרבין בשמחה...

**לא, לא שתינו
(עדיין...)**

**זה באמת
המחיר!**

הטבה מיוחדת למשקיעים

דירת 4 חד' חדשה
עם מרפסת וחניה פרטית

החל מ- **1,132,000 ₪**

הצטרפו עכשיו לקהילת כרמי גת, ובואו ליהנות מכל היתרונות: קהילה איכותית, קירבה למוסדות חינוך מובילים, גישה מהירה לכל חלקי הארץ, ומחירים אטרקטיביים כמו למשתכן מבלי להסתכן!

Carmel Gal
קהילת כרמי-גת
המתחם הדתי-לאומי בכרמי גת
ע"ש הרב יוסף אבנר זצ"ל

באמונה 1-700-500-555
www.bemuna.co.il